

12^e JAARGANG N° 25 — 2 SEPT. 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

'N ZOET GEHEIM

(foto Paramount)

DE OOGST WORDT VERNIETIGD!

Een Braziliaansche Hercules,
die balen aan boord draagt.

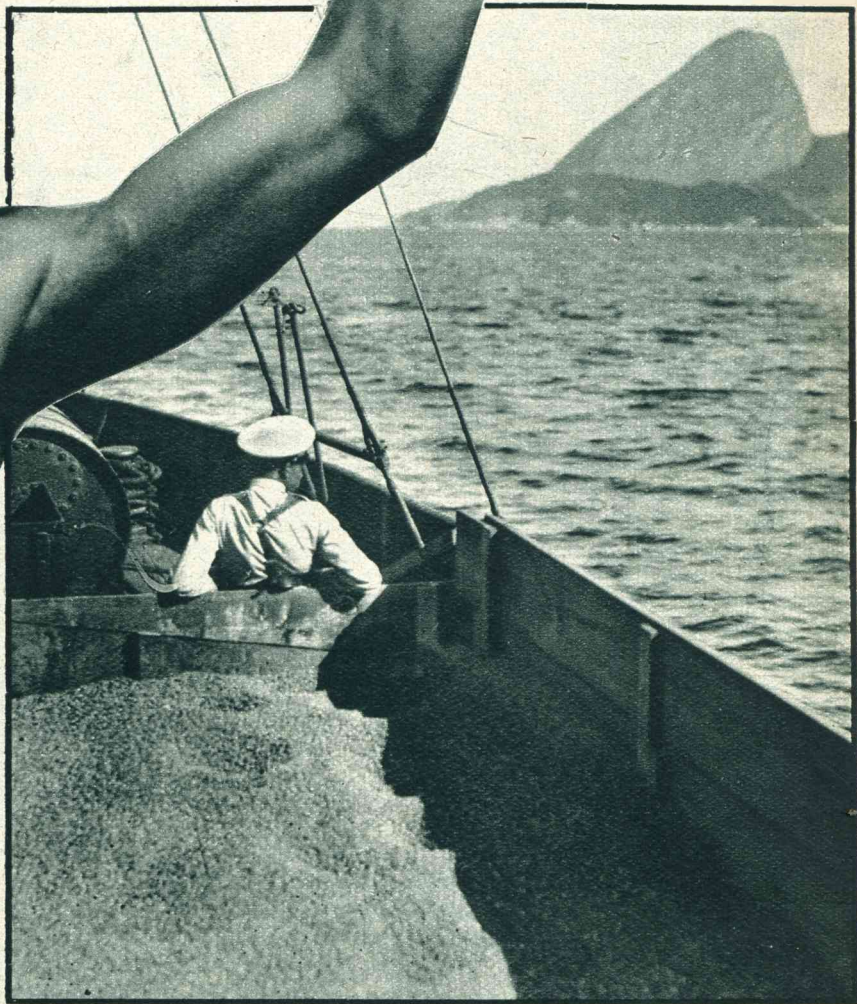
Een schip met kostbaren koffi-
last aan boord vaart de haven
van Rio uit. Politietoezicht
ontbreekt niet.

werkloos zouden zijn.
Neen, de wereld is zoo
eenvoudig niet, als zij
ons soms toeschijnt.

Brazilië moet zich
van zijn koffie-over-
schot ontdoen. Tot op
heden werden twaalf
miljoen balen koffie
in den Atlantischen

Een modern dichter schreef (over de crisis), dat wij allen gebrek lijden door den overvloed, en dat klinkt héél aardig, maar de moderne staatsman, die uitlegde, dat de economische ontwrichting niet werd veroorzaakt door overvloed, maar door onjuiste verdeling, had meer gelijk. Ofschoon er natuurlijk tallozen zijn in deze wereld, waar iedereen, die met geld omgaat, zich meent te kunnen veroorloven zich een specialist op economisch gebied te noemen, die hem op deze uitspraak hebben aangevallen. Wie er ook gelijk mag hebben, wij ontstellen in ieder geval telkens als wij in de kranten lezen, dat men in Canada heele voorraden tarwe vernietigt, in Argentinië hetzelfde doet met vleesch, in Hongarije den wijn laat wegllopen, in Nederland de kool op den mesthoop smijt en in Brazilië de koffie over boord werpt. Dit noemen de economen: prijsbescherming. Wil de verkoop van den nieuwen oogst eenigszins loonend zijn, dan dient men de voorraden, die de oude opleverde, te vernietigen. En het droevigste is, dat er honderden mensen nog werk vinden bij deze kostbare vernietiging van de voedselvoorraden: mensen, die anders

Hel volstorten der ruimen

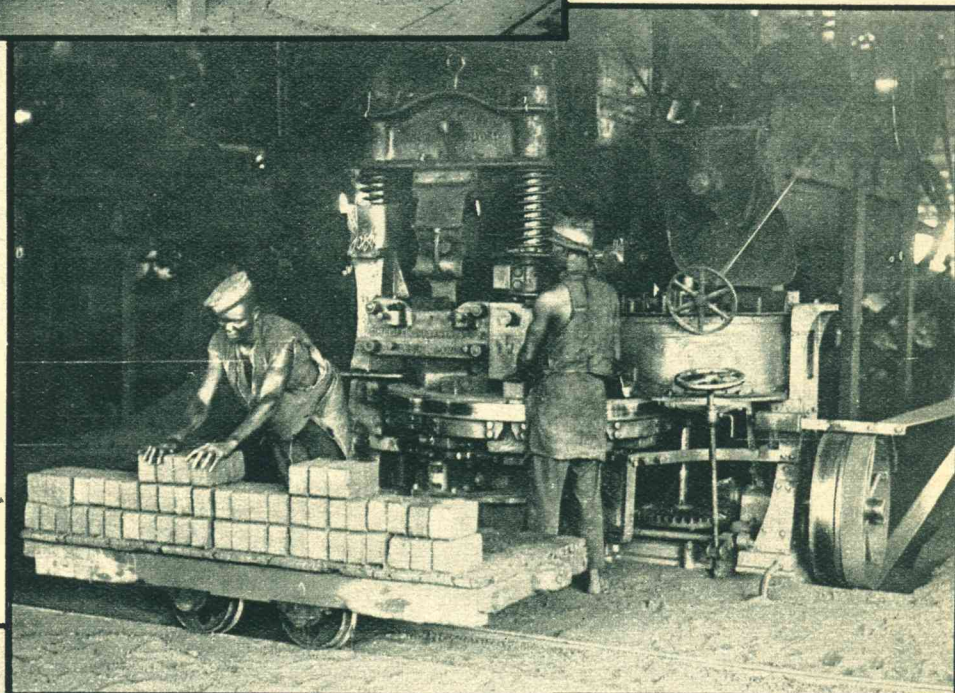
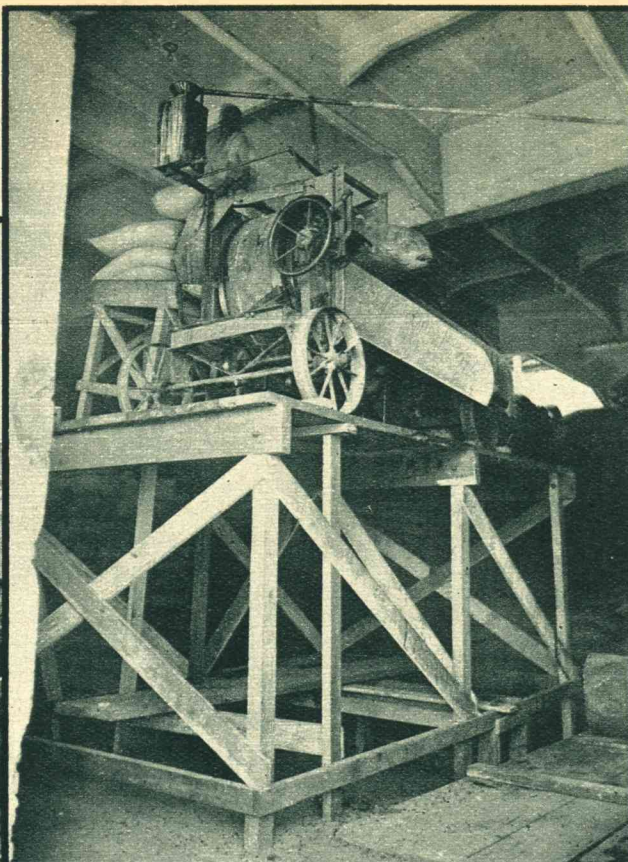
De koffie wordt eerst met creosoot overgoten om haar voor ieder gebruik ongeschikt te maken.

Een geweldige koffieberg, die afgegraven moet worden en eerst met teer wordt overgoten, alvorens de oogst aan de vernietiging wordt prijs gegeven.

In de gasfabriek gebruikt men briketten van samengeperste koffie om zoo den voorraad te doen slinken.

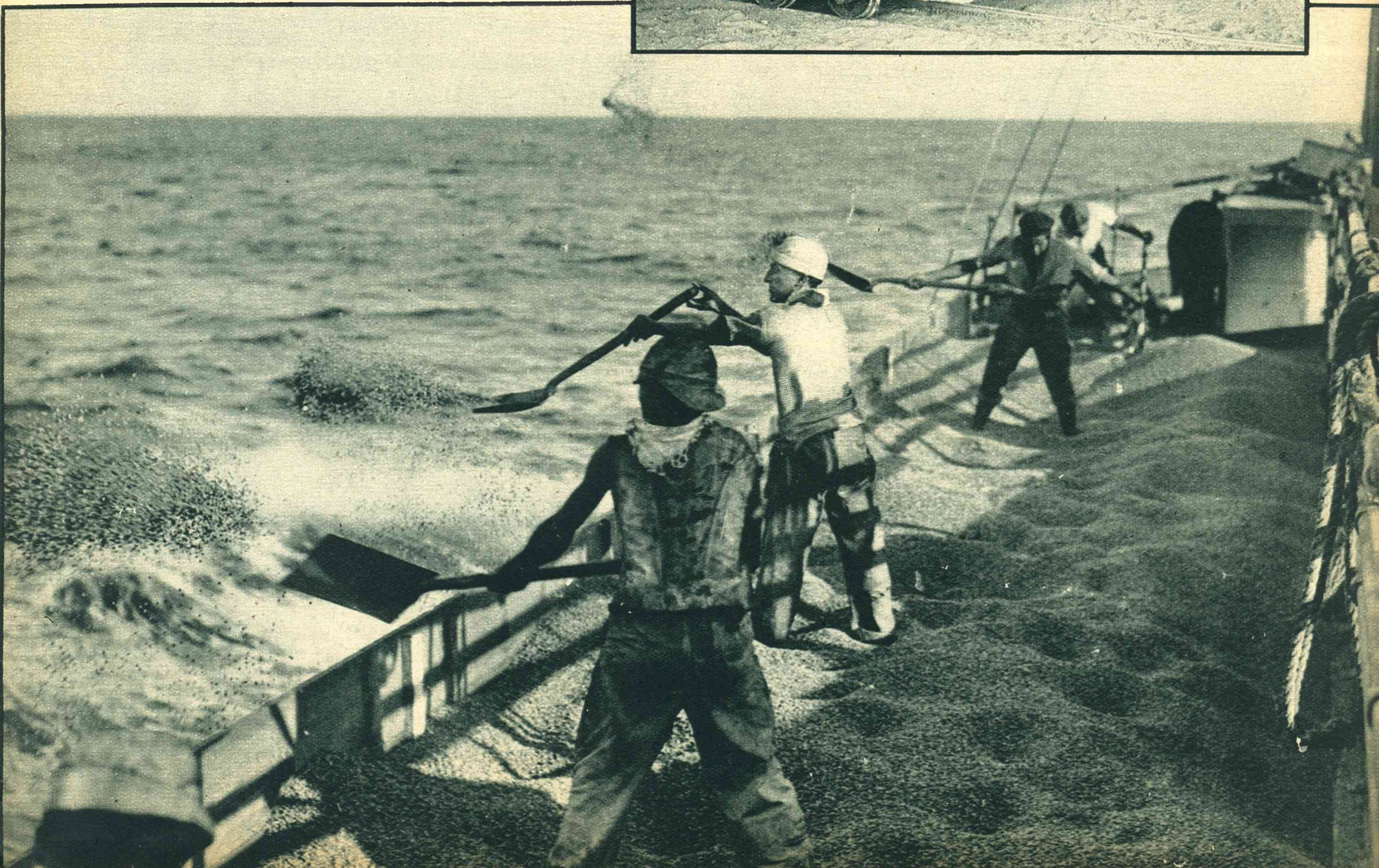
In volle zee wordt de koffieoogst over boord geschept.

Ocean gegooïd, of verbrand op de enorme plantages in de omgeving van Santos, of men gebruikte de koffieboonen als stookmateriaal in de gasfabrieken van Rio de Janeiro.

In de briketfabrieken wordt de koffie eerst met creosoot bespoten, om haar voor iedere consumptie ongeschikt te maken en om aldus de vernietiging met een minder bezwaard hart te doen geschieden. Daarna varen de schepen de haven van Rio uit, iederen dag opnieuw, om de enorme, reeds vergiftigde voorraden, te storten in de diepten der zeeën.

Een tragisch schouwspel: de mensch, die de natuurproducten vernietigt, om niet van honger om te komen.

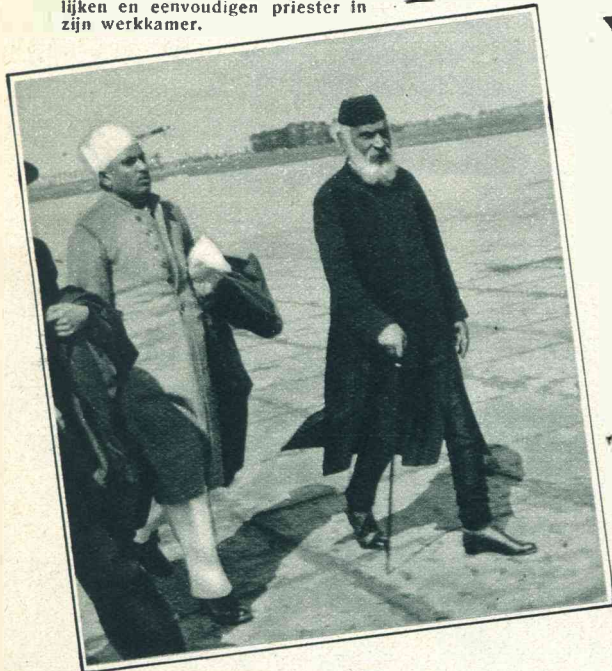

Het grootste gedeelte van de veevoederfabriek „Het vette Schaap” te Wormerveer werd door een hevigen brand vernield

Te Maastricht overleed in het ziekenhuis Calvarieberg de Nederlandsche kardinaal Willem Marinus van Rossum, in den ouderdom van 78 jaren. Kardinaal van Rossum stond aan het hoofd der Missiën, in welke functie hij zich voor de katholieke kerk bijzonder groote verdiensten heeft verworven. Onze foto toont den begaafden en, ondanks zijn hoog ambt, immer beminneijken en eenvoudigen priester in zijn werkkamer.

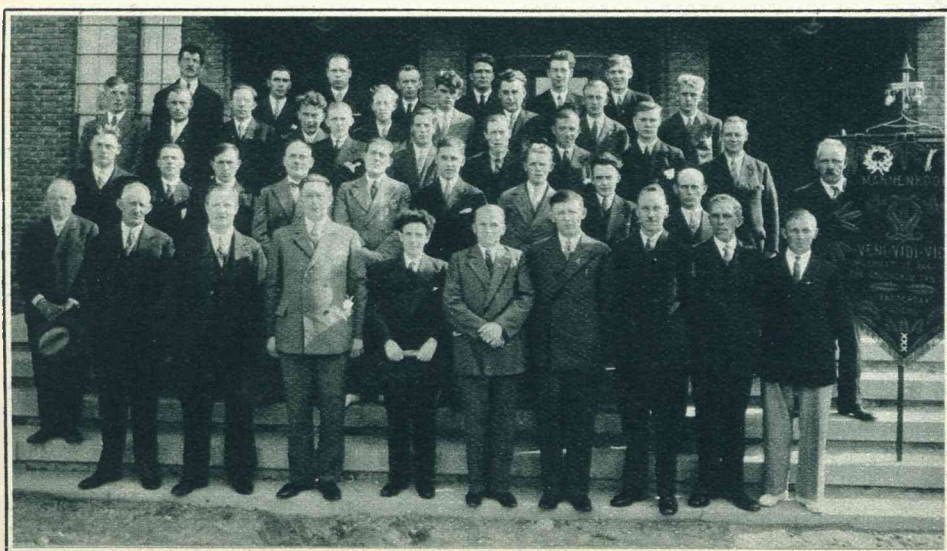
NIEUWS VAN DE WEEK

Te Amsterdam werd het Wereldcongres tegen den oorlog gehouden. Een foto van den bekenden Britsch-Indischen leider Patel bij zijn aankomst op Schiphol.

Het Amsterdamsche Mannenkoor Veni Vidi Vici (directeur Nico v. d. Linden) viert zijn tienjarig bestaan.

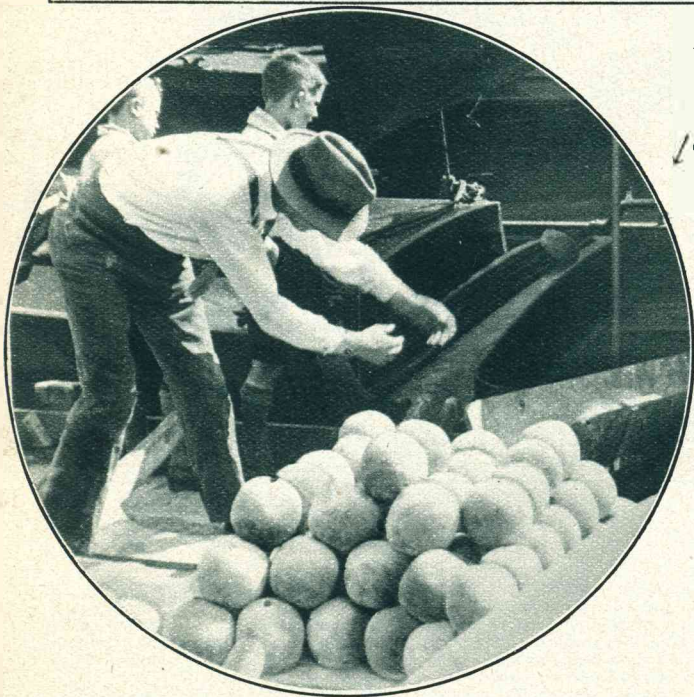
De Bond van Volkstuinders houdt een tentoonstelling op volkstuingebied in het Z.A.S.-gebouw te Amsterdam. Een overzicht van de tuintjes.

Als de ruitertjes in Alkmaars toren naar buiten rijden.

Twee armen, gereed om de kaas te ontvangen.

Belangstelling bij het wegen in het Waaggebouw.

Gedurende het reis-seizoen mag Alkmaar zich des Vrijdags in een druk bezoek verheugen. Dan immers wordt de wereldberoemde kaasmarkt gehouden, waarvoor landgenoot en vreemdeling groote belangstelling aan den dag plegen te leggen. Het is dan ook een fleurig gedoe, waar men zich best een paar uren kan amuseeren.

Snapshots van de Kaasmarkt te Alkmaar

Mama kiekt vader en de kinderen bij de kaasjes.

De „opperman“ controleert de weegschaal.

DE PHILANTHROOP

Bij gebrek aan een bloempje vraagt Buster aan een koolstronk of zijn aanbedene hem al dan niet bemint.

Nòg is het zomer en nòg brengen de meeste bioscopen onschuldige lachfilms, om de door de warmte toch reeds verweekte hersenen van het publiek nog niet meer te folteren. Zoodra is het zonneschijn-seizoen niet gepasseerd of de mooiste films van de nieuwe productie vechten met elkaar om den voorrang. Daarom is het, dat we thans nog deze Buster Keaton-film plaatsen, waarvan, zooals gebruikelijk, de vriendelijke onzin bij stralen afdruipt. Dat is de eenige verdienste en in veel mindere mate is zulks de geschiedenis, die als geraamte dient, om al dien nonsens bij elkaar te houden. Misschien zullen er mensen zijn, die zich afvragen, of het beroemde „stalen gezicht” van Keaton niet op andere wijze geëxploiteerd zou kunnen worden, en hoewel we het niet zullen wagen op deze vraag een antwoord te geven, gelooven we toch wel, dat de Metro Goldwyn Mayer, de eigenaresse van dezen artist, klinkende redenen heeft om aan te nemen, dat dit de juiste methode is. Veel wijsheid en ernst is nu eenmaal niet noodig om smakelijk te lachen

De man, die de klappen moest krijgen, ontsnapt gelijkvloers.

De bruidegom in statiegenaad op het paard.

Richard Tauber en Gustav Fröhlich begeleiden de rooüester Gitta Alpar op een ritje door den Berlijnschen Dierentuin.

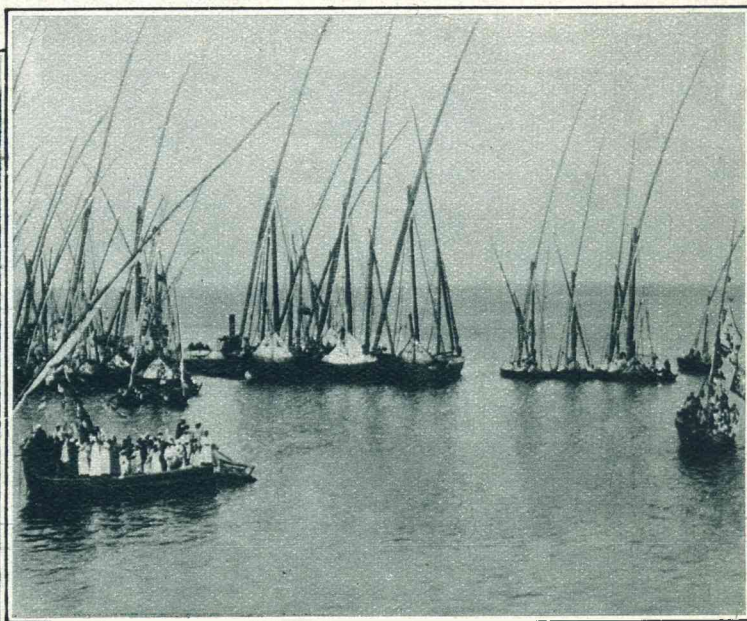
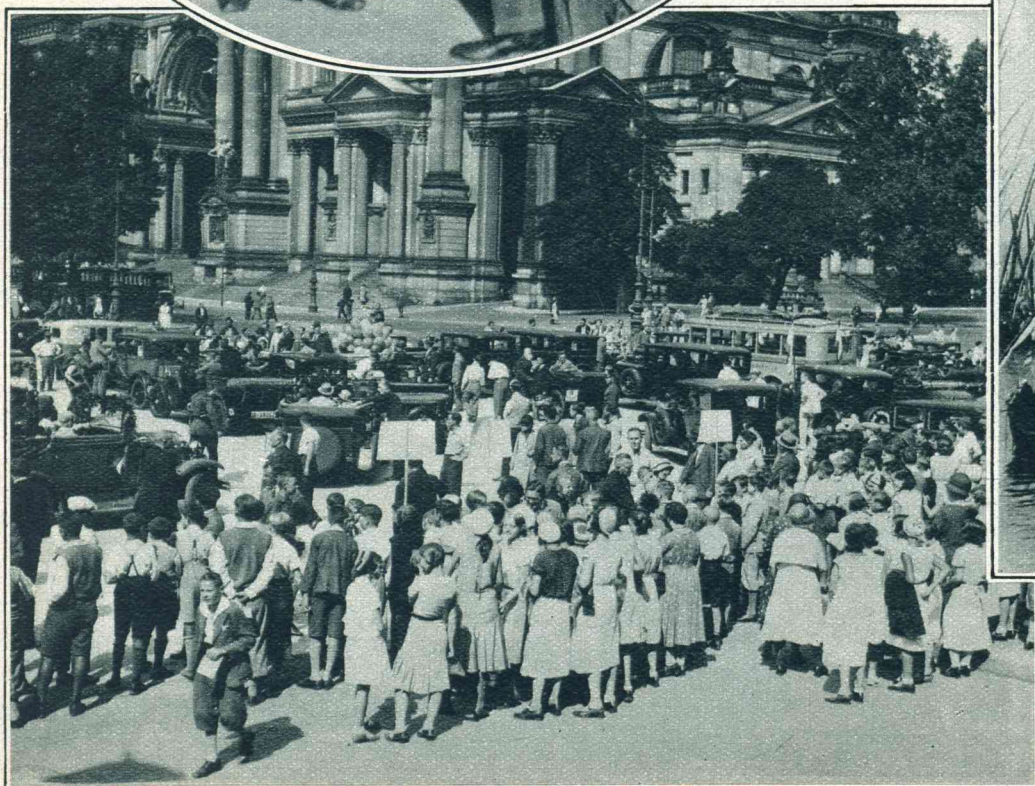

Na de mislukte revolutiepoging in Spanje. Generaal Sanjuro, die tot levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld, verlaat het gerechtsgebouw.

Het monument te Londen ter eere van Prins Albert krijgt een goede beurt

FOTO'S UIT HET BUITENLAND

De nieuwe Nijlsuizen bij Assuan werden door den koning van Egypte geopend. Een eigenaardig gezicht leverden de talrijke zeilbootjes bij deze gelegenheid op.

Berlijnsche autobezitters noodigden schoolkinderen, die nog nooit per auto door hun eigen land hadden gereden, tot een ritje uit. De animo was groot.

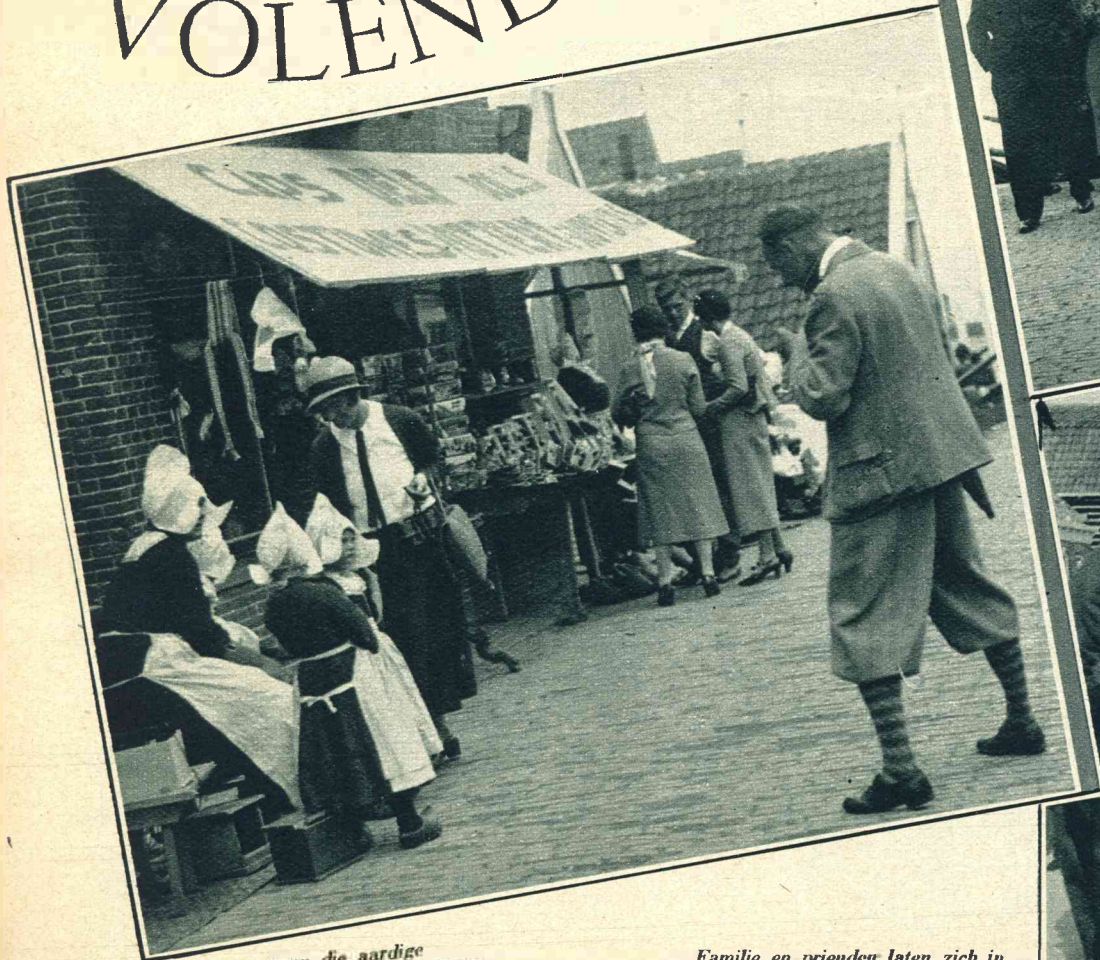
By het bezoek aan
Marken behoort 't tradi-
tioneele paling koopen.

Belangstelling van Amerikaansche
dames voor 't hooivegen op Marken.

Vreemdelingen
te

VOLENDAM EN MARKEN

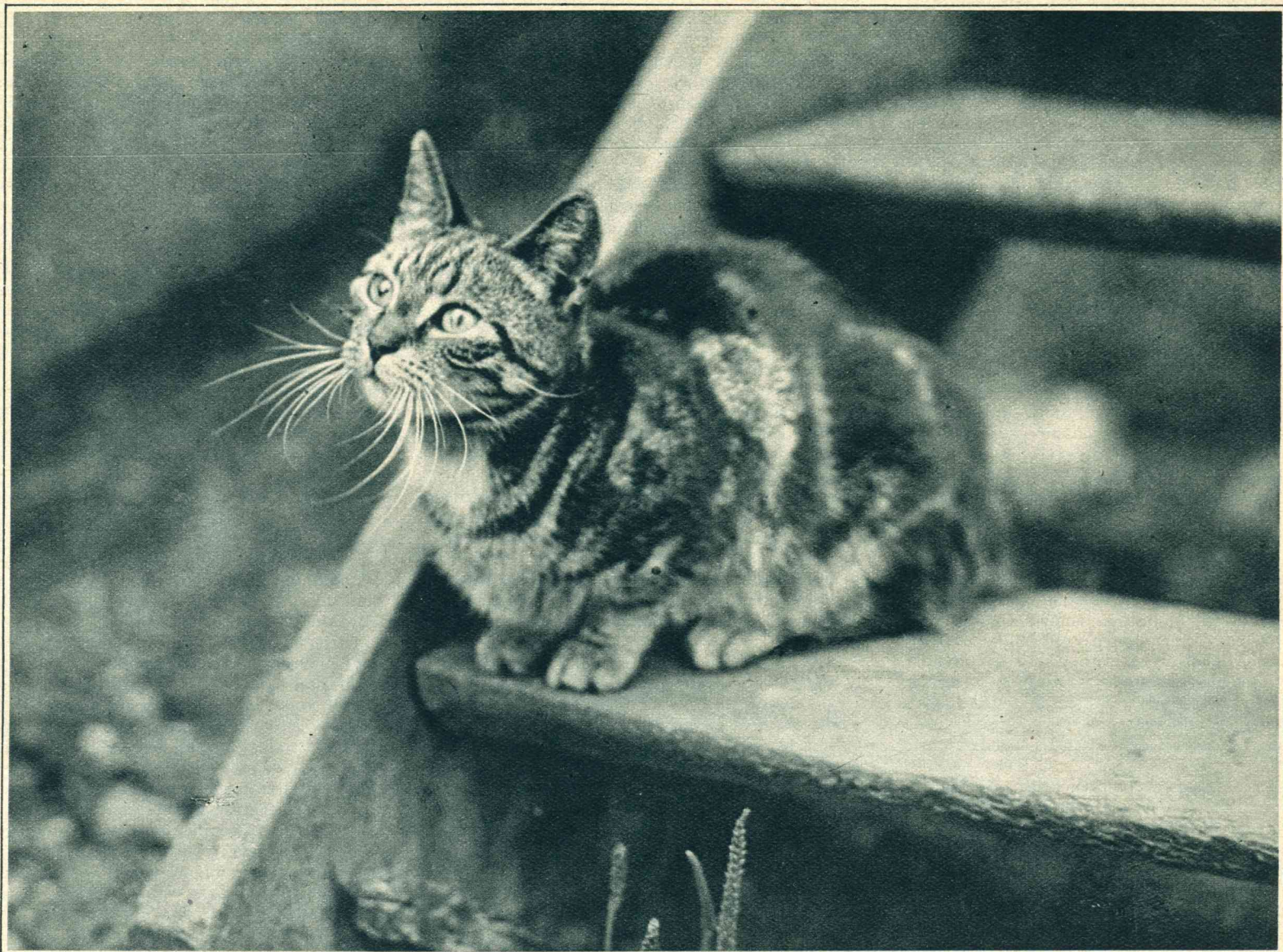
Gauw even die aardige
Volendamertjes fotografeeren.

De botters brengen gasten aan

Familie en vrienden laten zich in
gezelschap van visscherskinderen
kieken door hun mede-toeristen.

Als dat vogeltje maar 'ns wat lager kwam!

Krankzinnig verklaard

DOOR Mrs. BAILLIE REYNOLDS

Er is dringend om u gevraagd, meneer Mark. Ik heb 't briefje op uw bureau gelegd."

"Ja, maar zuster — ik heb nog niet eens gegeten!"

"Ja, jongen, dat weet ik. Zal ik je gauw wat geven, voor je weggaat?"

"Hoe lang is 't geleden, dat ze me kwamen roepen?"

"Een half uur — en de jonge dame leek nogal erg zenuwachtig..."

"Dan moest ik maar liever direct gaan. Robinson-Terras... erg arme buurt," mompelde hij, zich omkeerend, en hij ging naar buiten, voor hij den tijd had, om van plan te veranderen.

Vijf minuten later klopte hij aan de deur van een schamel huisje, dat deel uitmaakte van een saaie rij precies gelijke woninkjes. En het volgende oogenblik stond hij te staren in een gezicht, dat hem een eigenaardigen schrik gaf. Het was een mat bleek gezicht, gevat in los neerhangende, dofbruine krullen — de hals was lang, er waren sproeten rondom den neus.

"U hier?" zei Mark verbaasd. Maar toen begreep hij, uit den wijden, koelen blik, waarmee het meisje hem aanzag, dat hij haar nooit tevoren had ontmoet.

"Pardon — had u me laten roepen?" bracht hij stotterend uit, en hij kleurde fel.

"Bent u de dokter?"

"Ja."

"Komt u dan gauw. Mijn zusje is erg ziek, geloof ik."

Zij bracht hem naar het achtervertrek, de huiskamer. Het was een van die ongezellige kamers, die met openslaande deuren van het voorvertrek zijn gescheiden, en het grootste deel der ruimte werd ingenomen door een tweetal bedden. Toen hij

binnen kwam, stond een vrouw, die naast een bed zat, op — een vrouw van het grijpvogel-type, met een vettige zwartzijden japon aan en opzichtig gekrulde haren. Al haar bewegingen schenen te zeggen: „Denk er alsjeblieft om, dat ik van betere afkomst ben dan de andere mensen, die hier in de buurt wonen."

Het meisje, wier gelaat hem zoo van streek had gebracht, deed de deur achter hem dicht en verdween. In het bed lag een kind van ongeveer veertien jaar. Het had een ernstigen aanval van bronchitis.

Het eerste kwartier, dat toen volgde, had hij het druk met het geven van voorschriften. De zuster werd uitgezonden, om snel een stoomketel te halen. Zelf hielp hij, om met behulp van een laken een tent over het bed te spannen, en een keelverband klaar te maken. Toen eindelijk alles was geschied, wat er op het oogenblik gedaan kon worden, en hij de leelijke dame met het gefriseerde haar de noodige aanwijzingen had gegeven, vond hij den tijd, om te kijken naar Ella, zooals hij het oudere meisje door de moeder had hooren noemen.

Zij stond in het smalle gangetje, bijna door haar knieën heenzakkend, en ze zag er zoo bleek en uitgeput uit, dat hij er van schrok. Hij had de slaapkamerdeur achter zich dicht gedaan, om geen afkoeling te veroorzaken — hij kon dus met haar spreken, zonder gehoord te worden.

"U moet mij die onbeleefdheid vergeven, zooveen, toen u me opendeed," zei hij. „U lijkt verbazingwekkend veel op iemand, die ik ken. Zou ik uw naam mogen weten?"

„Wij heeten March," zei het meisje. **No. 2**
Ook haar stem leek ongelooflijk veel op die van Daphne.

„Is dat uw moeder?" vroeg hij ongeloovig. Zij schudde het hoofd. „Zij is met mijn vader getrouwd, toen ik zeven jaar was," antwoordde ze. „Kitty is haar kind."

„Als u 't niet te gek vindt, zou ik graag nog iets willen vragen. Hoe heette uw eigen moeder van haar meisjesnaam?"

Het meisje aarzelde even, maar besloot toch, antwoord te geven. „Esdaille. Zij was van betere familie dan mijn vader, en ze zijn tegen den zin van haar familie getrouwd. In 't geheim zelfs, geloof ik. In ieder geval heeft ze nooit meer iemand van haar familie gezien."

„Fr bestond dus een oorzaak van die verbazingwekkende gelijkenis, die onder het gesprek nog eer scheen aan te groeien, dan af te nemen."

„Ik ben aan 't tooneel geweest," vertelde zij, „en ik verdiende goed. Toen is mijn stiefmoeder met Kitty naar de stad gekomen, om met mij samen te wonen. Maar ik ben ziek geworden, en toen was ik mijn engagement kwijt." Zij lachte droefgeestig. „'t Is niet zoo makkelijk, dan weer flink op krachten te komen."

„Dat begrijp ik volkomen. Hebt u heelemaal alleen voor ze moeten zorgen?"

„Niet heelemaal. Mijn vader heeft een klein beetje geld nagelaten. Maar hij heeft alles aan haar vermaakt, en zij heeft er geen slag van, verstandig met geld om te gaan." Zij ging wat verder in de richting van de deur, alsof ze die voor hem wilde openen. „'t Ziet er lang niet rooskleurig uit," besloot ze moedeloos.

Hij bleef haar aan staan kijken, meer dan een minuut lang, alsof hij een inval van het oogenblik

ernstig overwoog. Zijn oogen schitterden. „Enfin — ik zal nog even aankomen, vóór ik naar bed ga — om een uur of elf,” zei hij, „om te kijken of de behandeling helpt.” Hij gaf snel nog een paar wenken, en liep toen weg. Al zijn gedachten waren voor het plan, dat hem zoojuist te binnen was geschoten — het plan, om Daphne Esdaille los te worstelen uit de handen van haar gewetenlooze belagers.

Het was een plan, dat aan alle kanten moeilijkheden had. Maar de plotselinge aanblik van die juffrouw March had hem een hevigen schok gegeven. Zelf had hij zich een oogenblik door de gelijkenis laten misleiden — zou het plan dan zoo onuitvoerbaar zijn? Dit meisje was klaarblijkelijk arm, en zij voelde zich ongelukkig. Zou ze niet met alle genoegen doen, wat hij haar vroeg, als zij voor haar moeite behoorlijk beloond werd?

Toen hij thuiskwam, en eindelijk voor zijn lang uitgestelden maaltijd zat, riep hij mevrouw Muncey, de gewezen verpleegster, die hem in zijn kinderjaren had verzorgd en nu de huishouding bij hem waarnam — op een manier, alsof ze zijn moeder was.

„Zuster” — zoo noemde hij haar nog altijd — „ik ben iets van plan, waar u een massa last mee zult krijgen.”

„Da's geen nieuwtje, meneer Mark,” zei mevrouw Muncey. „Wat is 't?”

„U bent een groote rakker,” zei Mark, met een balletje brood naar haar mikkend. „Ik denk er over, een patiënt in huis te nemen — een vrouwelijke patiënt — een jonge vrouwelijke patiënt. Ze is gewoon, bediend te worden, dus u zult haar moeten bedienen. Schrijf maar, of uw nicht Henriëtte een poosje kan komen, om 't huiswerk voor u waar te nemen. Ik weet niet, hoe lang 't duren zal — misschien een maand, misschien wel drie maanden.”

„Hm,” zei de zuster twijfelachtig. „Als je van plan bent, hier een soort sanatorium op te zetten.”

„Als ik dat doe, beloof ik u, dat u geen directrice hoeft te spelen! Maar dat ben ik op 't oogenblik heelemaal niet van plan. Ik wou graag de heele geschiedenis geheim houden, als 't kan. De jongedame heet March — juffrouw March. U hoeft haar niet weg te stoppen, maar ik had graag, dat u zoo weinig mogelijk met anderen over haar praatte.”

De schrandere grijze oogen van de verpleegster keken hem ernstig aan. „Je gaat toch, hoop ik, geen dwaasheden beginnen, meneer Mark?”

„Ik hoop van niet! 't Zal me misschien niet eens lukken. 't Is een heel moeilijk geval. Maar voor ik er aan begin wil ik graag weten, of ik op u rekenen kan. Als u wilt, is de slag al half gewonnen. 't Is een heel lastige kwestie, en er hangt zoowat alles van af, dat de patiënt heelemaal niet in aanraking komt met haar bloedverwanten. Ze zal een zitkamer en een slaapkamer moeten hebben, en als het me lukt, haar hier te laten komen, moeten we 't haar zoo prettig mogelijk maken.”

„Als 't voor een goed doel is, zal 't aan mij niet liggen.”

„We doen er een heel goed werk mee, als 't lukt. Meer kan ik u op 't oogenblik niet vertellen. De jongedame is niet ziek, en ik denk niet, dat u haar lastig zult vinden, maar ze is er aan gewend, dat alles haar nagedragen wordt. Wat zegt u er van — zullen we 't probeeren?”

De huishoudster had een practischen geest. Zij had nog heel wat dingen te vragen, voor zij tot het besluit kwam, dat het plan door kon gaan. Mark antwoordde geduldig. Hij wist, dat zij haar uiterste best zou doen en nooit terugkrabbelen, als ze eenmaal haar woord gegeven had. Dien avond tegen elven ging hij naar Robinson-Terras terug met het hoofd vol van zijn plan.

Weer deed de bleke Ella hem open, en weer werd hij getroffen door haar opvallende gelijkenis met de onbekende nicht. Het zieke kind, Kitty, was niet erger, maar moest nog met de grootste zorg verpleegd worden. Ondanks haar weinig beminnelek voorkomen bleek de moeder zeer aan het kind gehecht te zijn. Zij nam de taak op zich, bij het patiëntje te waken, zoodat haar stiefdochter naar bed kon gaan.

In het nauwe, dompige gangetje, waar het naar hutspot riekte, bleef de dokter staan en hij keek het meisje in het gezicht.

„U zei vanavond,” sprak hij vlug, uit angst, dat de moed hem anders begeven zou, „dat u graag werk zou hebben — bezigheid, die iets opbracht.

Ik geloof, dat ik u iets te doen zou kunnen geven, waar u goed voor betaald werd... als u 't op u zou willen nemen.”

Zij deed haar oogen wijder open. Het waren precies zulke donkere, sprekende oogen als die van Daphne. Hij zag haar heele houding iets verstrakken. Zij ging rechter staan. „Van dat soort bedoelde ik niet — dank u.”

„Van dat soort?”

Zij lachte. „Waar goed voor betaald wordt. Meisjes als ik krijgen geen werk, waar goed voor betaald wordt — tenminste niet op een eerlijke manier.”

„Neemt u me niet kwalijk, dat ik me verkeerd heb uitgedrukt. Wat ik van u vragen wil, is volkomen eerlijk en fatsoenlijk, maar 't zou wel heel onaangenaam kunnen worden.”

Zijn toon stelde haar evenzeer gerust als zijn woorden. Zij luisterde naar hem. Als het een zeer onaangename taak was, bestond er tenminste een reden, waarom er goed voor betaald werd.

„Om te beginnen,” sprak hij snel door, „is het geval van volkomen vertrouwelijkheid aard. Niemand mag er iets van weten, behalve u en ik. Ook uw stiefmoeder niet. Dat wil zeggen, u zult haar met een uitvlucht moeten antwoorden, als ze nader wil informeerden, wat u gaat doen. Zou dat te lastig zijn?”

Zij haalde haar magere schouders op. „Heelemaal niet. We zijn bijna vreemden voor elkaar. Er is heelemaal geen reden, om haar in vertrouwen te nemen.”

„Goed. Dan moest ik u maar eerst vertellen, waar 't eigenlijk om gaat. U zult een tijdje voor een andere dame moeten doorgaan. U herinnert u misschien, hoe eigenaardig ik me gedragen heb, toen u den eersten keer de deur voor me opendeed. Dat kwam, omdat ik schrok van uw buitengewone gelijkenis met een patiënt van mij. Ik wou van die gelijkenis gebruik maken, om haar uit een groot gevaar te redden. Ik wou u voor haar laten doorgaan. U zei toch, dat u tooneelspeelster was?”

„J-ja; maar ik heb haar nooit gezien.”

„Dat is natuurlijk de moeilijkheid. Ik zou u uitvoerig moeten inlichten — u alles moeten vertellen, wat ik van haar weet. We zouden haar kleeren moeten nabootsen, de manier, waarop ze haar haar opmaakt, en haar heele persoonlijkheid. Nu kan ik niet verder gaan, als u niet bereid bent, een eed van geheimhouding af te leggen. Wilt u zweren, dat u dit gesprek altijd geheim zult houden, onverschillig of u op mijn voorstel ingaat of niet?”

„Ja.” Zij was nu één en al belangstelling.

Met ernst en eenvoud legde zij daar, in het dompige gangetje, den eed af, dien hij haar afvroeg. Juist toen die kleine plechtigheid ten einde was, ging de deur van de achterkamer piepend open.

„Ella, heb je dat drankje al gehaald?”

„Ik ben hier in de gang — ik wou juist gaan,” zei Ella heel kalm.

„Maak dan maar voort, anders doen ze je niet meer open.”

„Dat komt goed uit,” fluisterde Ullathorne. „Ik zal buiten op u wachten, dan kunnen we onderweg praten.”

Zij knikte, en hij ging naar buiten. Een minuut later kwam zij bij hem, met mantel en hoed gekleed. Samen liepen zij voort.

„Ik zal u maar dadelijk het ergste vertellen,” zei hij. „Ik wou vragen, of u er in wou toestemmen, een tijdje te worden opgesloten in een gesticht voor waanzinnigen.”

Zij keek verwonderd, maar deinsde niet terug, zooals hij half verwacht had.

„Ik zou u willen vragen, u in 't eerst te houden, alsof uw geestvermogens verstoord waren, maar na een poosje geleidelijk meer normaal te worden, zoodat zij u na een paar weken als genezen zouden moeten ontslaan. Het zal een dure inrichting zijn, waar het u aan niets zal ontbreken, want dat ongelukkige meisje is heel rijk. Juist omdat zij fortuin bezit, willen haar naaste bloedverwanten haar op laten sluiten, om zelf van haar geld te kunnen profiteeren. Wat zij met het geld doet, komt er eigenlijk minder op aan — als het arme meisje maar gered wordt. Voor haar zou het noodlottig kunnen zijn, als zij in zoo'n gesticht werd opgenomen. Haar verstand hangt op 't oogenblik, om zoo te zeggen, aan een zijden draadje.”

„Ik zou het wel kunnen,” zei Ella, na even nagedacht te hebben. „Ik geloof, dat ik die heele rol keurig zou kunnen spelen. Mijn eenige vraag

is maar: ik zal toch zeker na een poosje weer vrij worden gelaten? Ik zou 't niet prettig vinden, daar lang te moeten blijven, tusschen die arme stakkers. Veronderstellen we bijvoorbeeld eens, dat u iets overkwam — wat moest ik dan?”

„Ik geloof, dat u die risico zult moeten nemen. Wat de condities betreft — ik ben bereid, u nu twintig pond te geven, en nog twintig pond, als u uit de inrichting komt. U zoudt het daar den tijd, dat u er bleef, heel goed hebben — en u zou aan uw stiefmoeder moeten vertellen, dat u een engagement had buiten de stad — om te reizen, naar Ierland of zoo.”

Zóo lang bleef het meisje zwijgend naast hem voortwandelen, dat hij al begon te vreezen, dat zij zich zou terugtrekken. Eindelijk begon zij echter te spreken. „Waarom niet?” zei ze langzaam. „Ik lijd zoo goed als gebrek, en ik zie geen kans, weer een betrekking te krijgen, als ik niet wat ben aangesterkt en betere kleeven heb. Ik zal het doen — ook een beetje om het avontuur. Maar ik reken er op, dat u al het mogelijk doet, om het niet gevaarlijker te maken, dan noodig is.”

HOOFDSTUK III.

DE UITVOERING

Toen de dokter den volgenden morgen de trap opklimde van 't huis, waarin zijn patiënt woonde, had hij een tamelijk groot pak, in bruin papier gewikkeld, onder den arm. Hij legde dit op het tafeltje in de hall, en ging het salon binnen, om met mevrouw Anwyll te spreken.

Zij had maar heel weinig te zeggen. Haar korte, bijna verstrooide opmerkingen gaven hem de zekerheid, dat zij 't een of andere nieuwe plan in 't hoofd had. Toen hij haar verliet, om naar zijn patiënt te gaan, nam hij het pak op, dat hij in de hall had laten liggen, en nam het mee de kamer in.

De verpleegster was present, en vertelde hem, dat juffrouw Esdaille een erg slechten nacht had gehad; zij was voortdurend onrustig geweest, en had van drie uur af zonder eenige reden liggen schreien. Daphne zat voor het raam; zij keek met een knorrig gezicht naar buiten en beet op haar lip. Hij vroeg haar, of zij hoofdpijn had, en toen zij bevestigend antwoordde, vroeg hij de zuster, of zij naar de keuken wilde gaan, om wat heeten bouillon te maken voor een paar tabletjes, die hij haar gaf. Hij wist, dat de vrouw met het aan de kook brengen van water, en het mengen van het kalmeerende middel, minstens tien minuten werk zou hebben. Zoodra zij de kamer uit was, boog hij zich naar het meisje toe, en zei zacht:

„Luister nu eens goed.”

Met een schrikje sloeg zij haar oogen op naar de zijne. Hij bleef haar strak aankijken.

„Ik heb een middel bedacht,” zei hij, „om u te redden. Ze willen u kwaad doen — en met hen valt re niets te bereiken. Als ik blijf bij mijn tegenwoordige meening, zullen ze me eenvoudig afdanken, en er iemand anders bij roepen. Ik ben daarom van plan, een andere tactiek te gebruiken, en hun aan te raden, u in een tehuis voor zenuwzieken te plaatsen; maar ik heb een plan bedacht, om u daar dan toch weer buiten te houden. Zoudt u uzelf heelemaal aan mij kunnen toevertrouwen — alles aan mij over kunnen laten?”

Haar magere schouders beefden.

„Ik wil alles, als ik maar uit hun handen kom. Als 't nog lang duurt, zullen ze me vermoorden, geloof ik,” zei het meisje zacht.

„Dat wil zeggen, dat u me uw volledige vertrouwen geeft. Uitstekend. Nu moet u er vóór alles om denken — geen woord hierover, tegen niemand... vooral niet tegen de verpleegster.”

„De verpleegster is hun spion,” antwoordde zij kortaf.

„Nu het tweede — veronderstel eens, dat ze u over een paar dagen ergens heen zouden brengen — in welke japon zoudt u dan gaan? Dit is een heel belangrijk punt. Ik zou die japon van u moeten leenen, om er nog een te laten maken, precies zoo. Maar u moet er absoluut voor instaan, dat u dan die japon aantrekt op den dag, dat ik 't u zeg... daar kan alles van afhangen. Zoudt u me dat goed nu direct kunnen geven — japon, of rok en blouse en mantel — precies zooals u het dan zou dragen? Zoo gauw als u maar kunt — maar zonder leven te maken.”

Zij sprong op, alsof er nieuw leven was gestort in haar treurig verslagen ziel. Snel ging zij naar de

kleerkast, en haalde er de noodige stukken uit. Intusschen maakte Ullathorne snel zijn pak open, dat niets anders bevatte dan papier, en al spoedig had hij de dingen ingepakt, die zij hem gaf, om ze zoo getrouw mogelijk na te laten maken.

„Onthoud goed,” zei hij, „dat u al deze dingen moet dragen bij een speciale gelegenheid, waartoe ik de noodige maatregelen zal nemen. Als u dat niet doet, kan ik absoluut niets beginnen. Ik zal u op de een of andere manier laten weten, wanneer u die kleeren aan moet trekken. En nu nog iets. Wees maar erg onhandelbaar tegen me, als de verpleegster terugkomt. Weiger het drankje in te nemen. Geef de zuster maar een tik, als u er zin in hebt, en zeg iets heel leelijks tegen mij. Doe net, of uw geest heelemaal in de war is. Meer kan ik u niet zeggen. Daar komt ze aan.”

De deur van de kleerkast was nauwelijks gesloten, de laatste knoop van het pakje was nauwelijks gelegd, toen de verpleegster binnenkwam met een geurig dampende kom.

Daphne stond aanstonds op en liep naar den versten hoek van de kamer.

„Ga weg,” zei ze. „Blijf van mijn hoofd af. Ik ben veel te bang, dat het er af valt.”

De verpleegster bleef stokstijf staan en haar oogen glinsterden. Zij wierp een triomfantelijken blik op den dokter, die deed, alsof hij het niet merkte en luchtig zei:

„Kom kom — wat bedoel je?”

„Precies wat ik zeg.”

„Toe, ga nu zitten,” zei hij aanmoedigend. „Dan kan de zuster je 't drankje ingeven. Of zal ik 't doen?”

„Ik wil 't niet hebben,” riep het meisje, „en als u me wilt dwingen, gooi ik dat smerige vergif 't raam uit, of in jullie gezicht.”

Rustig ging hij eenigen tijd voort met zijn pogingen, om haar tot kalmte te brengen — maar eindelijk stond hij op, de schouders optrekkend.

„U moest het er voor 't oogenblik maar bij laten, zuster,” zei hij. „Als de pijn erger wordt, vraagt zij er misschien zelf om.”

De verpleegster glimlachte spottend, alsof het haar plezier deed, dat de dokter eindelijk ook eens een staaltje had ondervonden van de „kunsten” van haar patiënt.

Zij vond, dat hij er heel erg teleurgesteld uitzag, toen hij de kamer verliet.

Hij legde zijn pak weer op het hall-tafeltje, en ging het salon binnen. Mevrouw Anwyl zat daar alleen. Zonder inleiding zei hij:

„Mevrouw Anwyl, ik ben niet te koppig, om te bekenen, dat ik ongelijk gehad heb. Ik heb, vandaag voor 't eerst, bij juffrouw Esdaille duidelijk sporen van verstandsverbijstering waargenomen. Het is natuurlijk niet prettig voor me, het toe te geven, maar het lijkt me mijn plicht — huisgenooten zien soms scherper dan de dokter. Als de toestand zoo blijft, weet ik er niets anders op, dan dat zij wordt overgebracht naar een tehuis voor zielszieken.”

Muriel liet haar boek van haar zijden knie afglijden en stond op. Haar groote oogen keken hem aan.

„O, maar...” begon zij, en zweeg toen. „Buitengewoon!” mompelde zij. „Ziet u het eindelijk in? Hebt u 't gezien?... Ze deed gisteravond erg vreemd. Ze wou niet aan tafel komen, en ze wou later ook haar kamer niet uit. Dat was nog nooit gebeurd. Ze heeft zelfs geen woord tegen mij of tegen kapitein Pallant willen spreken. De ziekte schijnt plotseling verergerd te zijn!”

„Het kan natuurlijk van tijdelijken aard zijn,” sprak hij. „Intusschen zal ik haar morgen en overmorgen nog

bezoeken. Als er dan geen verbetering merkbaar is, zullen we onze maatregelen moeten nemen.” Hij zag, terwijl hij sprak, opluchting, bijna vreugde in het gezicht van de vrouw. „Was er, zoover u na kunt gaan, geen reden voor haar weigering, om te komen dineeren gisteravond?”

„Absoluut niets. Wat zou er voor reden kunnen zijn? U was nog maar een kwartiertje weg. De zuster zei, dat ze gevraagd had, of ze mocht wandelen — op dien tijd van den dag. 't Arme kind!”

„U moet maar net doen, of u geen verandering opmerkt,” ried hij haar aan. „Zie haar over te halen, om als gewoonlijk mee uit te gaan in den auto — maar neemt u de verpleegster mee.”

„Lijkt het u wel veilig?”

„Ik vind het uiterst raadzaam. U zult waarschijnlijk meer last met haar hebben, als u haar opsluit.”

„Ja, dat zou kunnen,” zei ze zacht, en zij deed haar best, haar opwindende, haar zenuwachtigheid voor hem te verbergen. Sprak hij in ernst — of had hij haar gisteren doorzien, en was dit een soort list, om te zien, of zij zichzelf zou verraden? Ze snakte er naar, om van hem af te komen, en aan de verpleegster te vragen, of het meisje werkelijk lastig was geweest dien morgen, terwijl hij er was.

En dr. Ullathorne wandelde zoo kalm mogelijk weg, met de kleeren van Daphne onder den arm.

Dien middag, toen de auto voor de deur stond te wachten, om mevrouw Anwyl en juffrouw Esdaille als gewoonlijk rond te toeren, kwam er een jonge

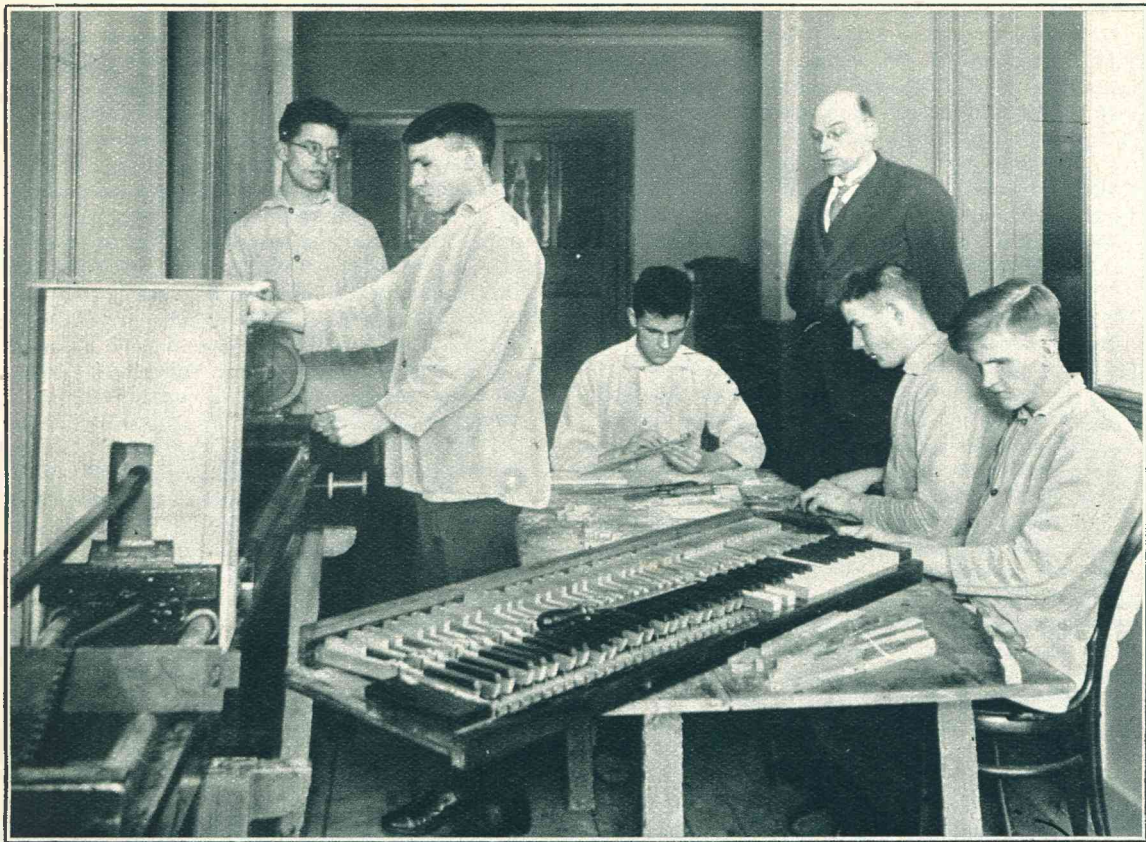
vrouw, met een dichte voile voor, de vestibule van het gebouw in, en vroeg naar een dame, die op een der verdiepingen woonde, maar op dat oogenblik toevallig de stad uit was. De portier, die een gezellig mensch was, begon een praatje met de bezoeker, en toen de verpleegster de trap af kwam, vachten en andere benodigdheden dragende, vertelde hij, dat het arme rijke meisje haar dagelijksche ritje ging doen, en dat er gezegd werd, dat ze niet heelemaal snik was. 't Was doodjammer, zei hij, want 't was anders wel een knap kind. De bel van de lift klonk, en hij haastte zich, om de dames af te halen. „Blijft u maar even hier,” zei hij tot zijn nieuwe kennis, „dan kunt u haar zien.”

Ella March bleef dus in de hall staan, en zag de lift naar beneden komen; zij zag den verren, verstrooiden blik, de onrustige lippen, de half bevroorde, half onwillige houding van het meisje, dat, zooals zij nu zelf opmerkte, onbegrijpelijk veel op haar leek. Met den geschoolden blik van tooneelspeelster, en haar aangeboren gave voor nabootsing, merkte zij alle kleine maniertjes op: den loop, de beweging van de schouders, de manier, waarop de ééne arm recht naar beneden hing, een klein handtaschje dragend. Het geluk was haar waarnemingen gunstig, want er kwam juist een kennis, die een visite had willen maken, en de dames bleven eenige minuten in de vestibule staan babbelen.

(Wordt voortgezet)

Een oogenblik van groote teederheid.

hoe meer verandering en verbetering gekomen, dank zij het uitstekende blindenonderwijs dat wij thans hebben, en dank zij niet minder de prachtig geoutilleerde hedendaagsche blindeninstituten, waar van hen, die eens tot maatschappelijke onvolwaardigheid gedoemd waren, ten deele — en soms geheel — volwaardige werkkrachten, en vóór alles: menschen worden gemaakt.

In Nederland is de eerste stoot tot het blindenonderwijs gegeven door het Instituut tot Onderwijs van Blinden, dat, na jaren lang in de Vossiusstraat te Amsterdam gevestigd te zijn geweest, nu verplaatst is naar het Gooi. De directeur van deze inrichting, die tot de beste van Europa behoort, was zoo vriendelijk, schrijver dezes deskundig voor te lichten en tegenwoordig te doen zijn bij het practische onderwijs, dat in zijn instituut gegeven wordt.

Het is ongeloofelijk, tot hoe 'n hoogen trap van ontwikkeling de blinden gebracht kunnen worden. Reeds bij hun vijfde of zesde jaar, op welken leeftijd zij in een inrichting kunnen worden opgenomen,

Blinde pianoreparateurs zijn zelfs in staat geheel zelfstandig een piano te bouwen.

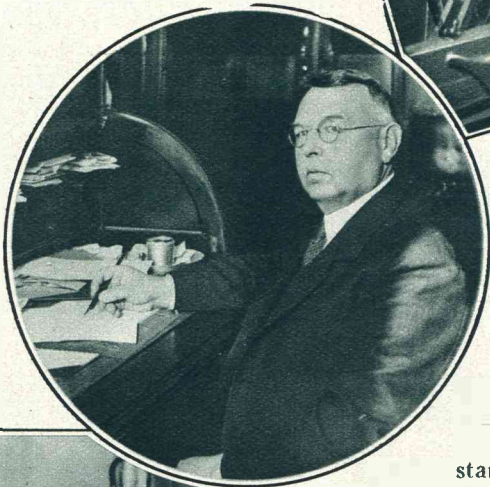

Licht!

door
Henri Th. Stam

Vaardige handen van blinde meisjes bedienen de naai-machine en maken prachtig Smyrna-werk

Een autoriteit op het gebied van blinden-onderwijs: dr. A. H. J. Belzer, directeur van het Instituut tot onderwijs van Blinden.

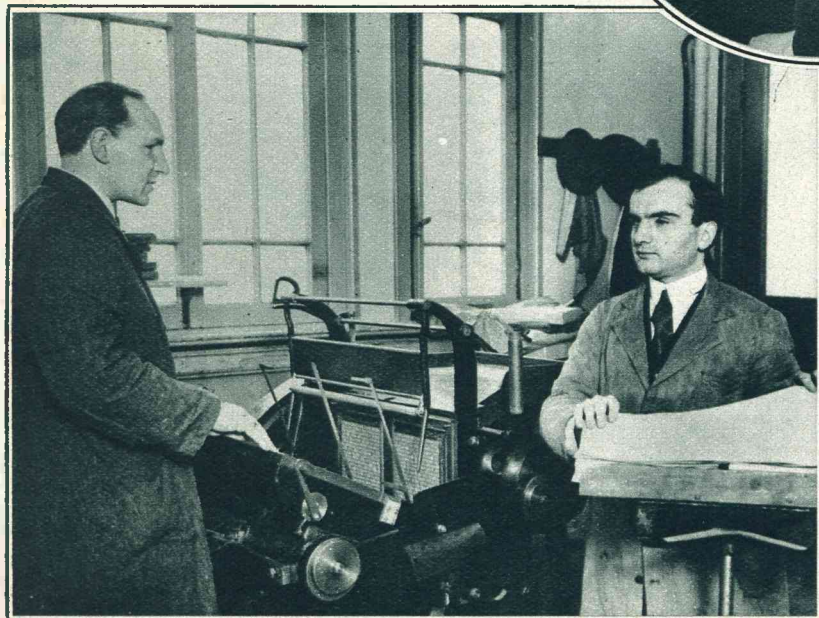
Er is een tijd geweest, dat zij, die met het vreeslijkste aller lichamelijke gebreken, de blindheid, behept waren, hun leven lang afhankelijk moesten zijn van de liefdadigheid van familieleden, of — wat nog erger was — van vreemden. Dit vond zijn oorzaak in het feit, dat blinden ten eenen male ongeschikt en onbekwaam waren om in hun eigen levensonderhoud te kunnen voorzien. Hoe dikwijls was dit — en is het helaas soms thans nog — te wijten aan ouders, die hun dusdanig lichamelijk misdeelde kinderen met bijzondere zorgen omringden door hun elke bezigheid, hoe klein ook, uit de handen te nemen en zoo alle gevoel van zelf-

wordt de eerste hand aan hun opleiding gelegd. Vóór alles leeren zij loopen. Loopen zooals ziende menschen dat doen; niet schuifelend, of met hoog opgetrokken knieën; niet tastend, of met het hoofd luisterend vooruit of op zijde gebogen, maar flink recht op; zéker en zooveel mogelijk zonder vrees. Hun zesde zintuig: het zien zonder ziende oogen, wordt ontwikkeld; zoodat ze „zien” als hun iets in den weg komt; of iemand groot of klein is (het laatste door de hoogte waarvan de stem hen bereikt), ja, zoodat zij u zelfs kunnen vertellen, of de zon al dan niet schijnt!!

Daarnaast wordt het gevoel aangekweekt, wat bij jonge kinderen vrij gemakkelijk gaat, daar dezen zeer ontvankelijk voor alle indrukken zijn. Met eindeloze liefde en geduld wordt het Brailleschrift onderwezen, de basis voor heel het verdere onderwijs; de sleutel, die een wereld vol wetenschap en ontspanning voor de blinden opent.

Het onderwijs wordt precies hetzelfde als op de gewone lagere school gegeven; de kinderen leeren lezen, schrijven, aardrijkskunde en geschiedenis. In zes à zeven jaren wordt dezelfde stof doorgevoerd als op gewone scholen; de leermiddelen zijn gelijk, alleen door hulpmiddelen — Brailleschrift, reliëfdruk en afbeeldingen in klei — geschikt gemaakt voor blindenonderwijs. Een 13- of 14-jarige blinde behoeft in geestelijke ontwikkeling niet onder te doen voor een meisje of jongen van dienzelfden leeftijd, die met loffelijk ontslag de openbare school verlaat.

In het Brailleschrift kan een zeer groote vaardigheid bereikt worden, waardoor het den blinden mogelijk is, even snel te lezen en te schrijven als zienden. Naast Brailleschrift leeren zij „ziende” schrijven; schrift, samengesteld uit hoofdletters van ons gewone alfabet, waardoor zij zich schriftelijk met zienden kunnen onderhouden. (Natuurlijk kunnen zij het op deze manier door hen ge-

Een drukkerij, die geheel door blinden wordt bediend.

standigheid in hen te dooden. Als dan ouders en anderen die zich het lot van één blinde speciaal hadden aangetrokken, stierven, werd deze het slachtoffer van de hem betoonde overdreven liefde: hij was overgeleverd aan de algemeene weldadigheid door een absolute maatschappelijke ongeschiktheid. Bovendien werden zoo imbecielen gekweekt, daar hij, die geheel buiten het werkelijke leven blijft staan en van alle intellectuele ontspanning of inspanning verstoken blijft, noodwendig geestelijk moet afstompen.

De laatste jaren is in een en ander hoe langer

✓ Bij het lager onderwijs worden met behulp van een z.g.n. rekenkubus optel-, aftrek- en deelsommen gemaakt.

Door middel van Brailleschrift worden de door tasten „gelezen“ opgaven uitgewerkt.

schreven niet teruglezen, daar het niet tastbaar is).

De bibliotheek van het Instituut tot Onderwijs van Blinden bevat 1200 verschillende werken in Brailleschrift; hierbij zijn studiewerken op alle mogelijk gebied, letterkundige werken en romans, jongens- en meisjesboeken, enz.

Hebben de kinderen den 13- of 14-jarigen leeftijd bereikt, en hebben zij het lager onderwijs onder de knie, dan worden zij voor een of ander vak opgeleid. Uit den aard der zaak is de beroepskeuze vrij beperkt. Zooveel mogelijk wordt echter rekening gehouden met ieders wenschen en begaafdheid.

Een vak, dat door zeer veel blinden wordt beoefend, is muziek; hieraan kunnen zij zich met heel hun hart wijden. De grootste moeilijkheid is voor hen, dat zij alles uit het hoofd moeten leeren. Des ondanks hebben in den loop der jaren verscheidene leerlingen van het Instituut tot Onderwijs van Blinden met goed gevolg het examen voor het diploma voor orgel of piano van de Mij. tot Bevordering der Toonkunst afgelegd. Eenigen van hen

Een steno-typiste werkt een in Braille-kort-schrift opgenomen stenogram op de schrijfmachine uit.

zijn geplaatst als organist aan te Amsterdam gevestigde kerken. Voorwaar een prachtig resultaat van een jarenlange uiterst moeilijke studie!

Ook is in de praktijk gebleken, dat van blinden uitstekende pianostemmers en -reparateurs kunnen worden gemaakt.

De heer J. H. Roosdorp, leeraar aan het Instituut tot Onderwijs van Blinden, is er in geslaagd een Braille-kort-schrift samen te stellen, gebaseerd op het systeem Groote. Hierdoor is het aantal beroepen voor blinden den laatsten tijd weer met één uitgebreid: dat van steno-typist. Een blinde steno-typist kan met dezelfde snelheid als een ziende, met behulp van een daartoe geconstrueerde machine een dictaat opnemen in Braille-kort-schrift. Later werkt hij het stenogram uit op een gewone schrijfmachine, ook alweer met groote vaardigheid. Verleden jaar heeft een blinde steno-typist het diploma 130 lettergrepen per minuut behaald.

Hij heeft zijn studie bekroond gezien door een aanstelling op een handelskantoor, waar hij tot volle tevredenheid van zijn superieuren werkzaam is, zoodat hij geheel in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien. Wij maakten kennis met een buitengewoon intellectueelen blinde, die reeds in het bezit is van een diploma steno-typist en tevens van de acten A en B Esperanto. Deze woonde verleden jaar het internationale congres voor blinden te Oxford bij, en is aangewezen om dit jaar hetzelfde congres te Parijs te bezoeken.

Daar het voor blinden uit den aard der zaak zeer moeilijk is de moderne talen te leeren, wordt hun over de heele wereld zooveel mogelijk Esperanto onderwezen, waardoor blinden van verschillende nationaliteiten met elkander kunnen spreken en correspondeeren, wat dan ook veel gedaan wordt.

De minder-intellectueel begaafde blinden kunnen

Op het gebied van rietwerk zijn zeer vele blinden uiterst bedreven.

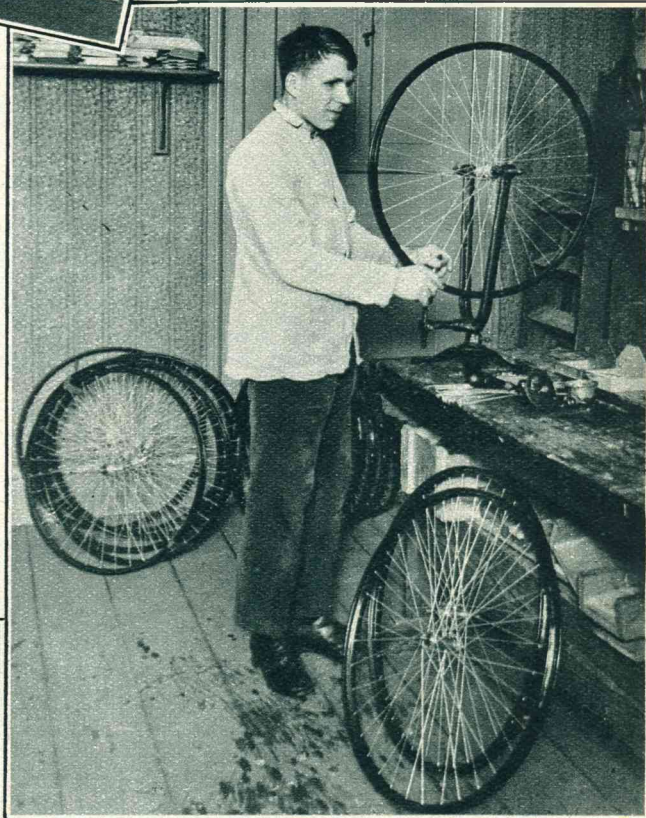
een handwerk leeren; in hoofdzaak dit van fietsenmaker, drukker, stoelenmatter, borstelmaker en mandenmaker. Zij kunnen het in deze vakken tot een groote hoogte brengen, zoodat zij ook op dit gebied niet voor hun ziende collega's behoeven onder te doen.

De meisjes leeren machinenaaien, handwerken en weven. Zoo kunnen zij prachtige zgn. Smyrnatapijten en kussens vervaardigen. Ook kunnen zij, als ze daar de begaafdheid toe bezitten, worden opgeleid tot pianiste of steno-typiste.

Naast de praktische lessen ontvangen jongens en meisjes ter afleiding onderricht in gymnastiek. 's Zomers gaan zij onder geleide nu en dan een dagje naar Zandvoort, waar zij baden in zee.

Dit beknopt overzicht van het huidige blindenonderwijs geeft een idee van de vele mogelijkheden die den blinden thans geboden worden, om zich te bekwamen tot nuttige, bruikbare mensen, voor wie het heelemaal niet onmogelijk is een goede positie in de maatschappij te veroveren. Zij zijn niet meer tot absolute onvolwaardigheid gedoemd — hun maatschappelijk leven behoeft niet leeg en doelloos te zijn: Lux in tenebris, licht in duisternis.

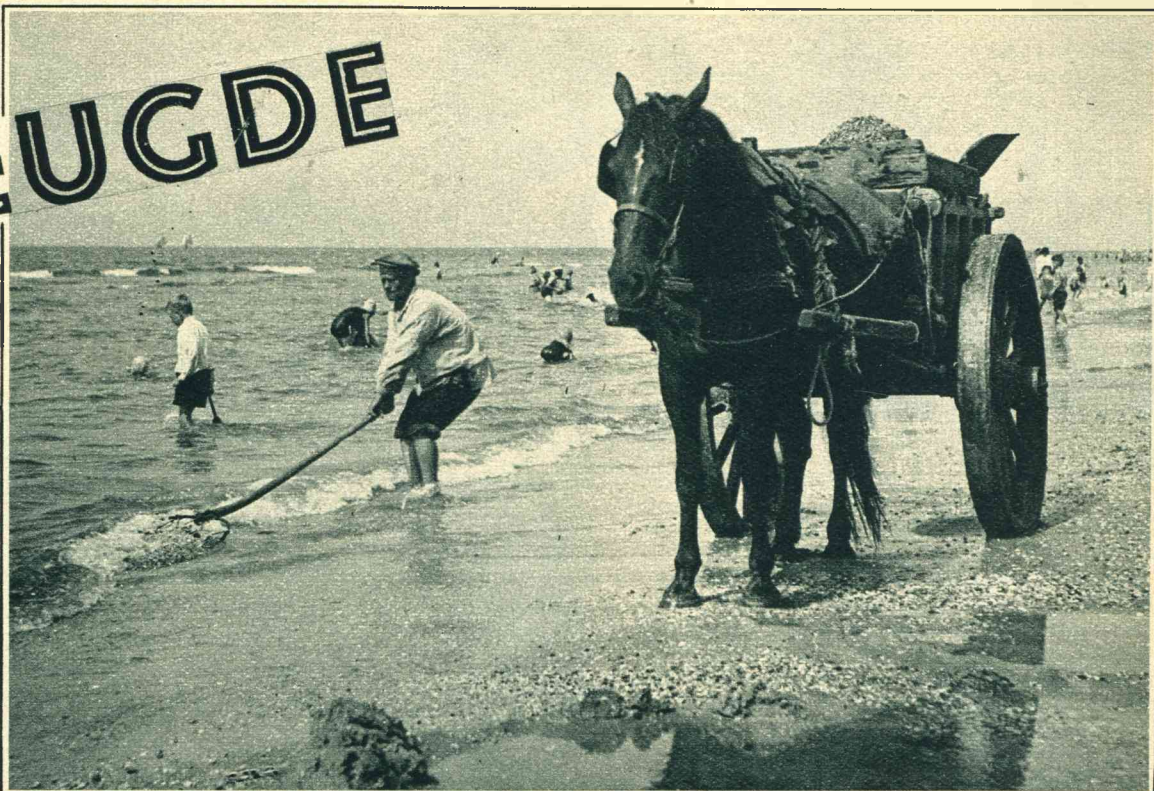
Welke vruchten goed blindenonderwijs voortbrengt: fietsenmaker aan den arbeid.

STRAND- VREUGDE

De man van alle seizoenen.

Als de tros wordt losgesmeten.

Wij gunnen 's-Gravenhage een quasi-mondain Scheveningen en een pier, waarop je door de drukte de zee niet meer kunt zien, wij schenken den Rotterdammers hun Hoek v. Holland, waar het even primitief is als aan de stranden van Nieuw-Guinea, wij, wij Amsterdammers, Groot-Mokumers, hebben ons onvolprezen Zandvoort. Natuurlijk, wij kennen de bezwaren van de slechte verbindingen, van den grooten afstand, van de vrij strenge bepalingen op bad- en strandleven — maar, denkt u eens in, waar het heen zou moeten, als men de Noordzee in plaats van de Zuiderzee was gaan dempen en jonge polders zich uitstrekten vóór den Zandvoortschen boulevard. Neen, laten we dankbaar zijn voor ons heerlijk Zandvoortsche strand, dat, aaneengesloten met het Bloemendaalsche, een gordel van plezier en gezondheid vormt tot aan de havenpiere van IJmuiden toe. Het is er

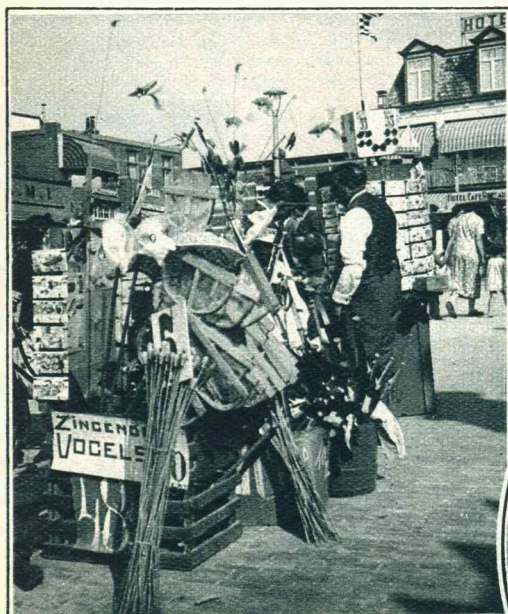

*De haardkleedjes-verkooper,
als het 80 graden in de
schaduw is.*

Als de muziek speelt.

De heele familie assisteert, als zoon-
lief zich in zwemcostuum steekt.

Het afzonderlijke kinderzeetje.

Het tentje waar
alles te koop is.

Vier die hun badpak vergaten.

Zandboorts jongste badgast.

altijd hetzelfde drukke beweeg aan een strand, altijd dezelfde kinderlijke uitgelatenheid, dezelfde heerlijke rust, en altijd zingen branding en golven het lied van eenzaamheid, troost en vrede. Daar tusschen door hoort men „oh Monah,” en andere wijzen, waarmee het Nederlandsche volk zijn onverwoestbare muzikaliteit demonstreert.

Toch is er zooveel veranderd. Hoe geheel anders was het badleven vroeger. Toen dorst men zich ternauwernood nat te maken en thans...

Was een pyama een kledingstuk, dat men eertijds alleen in slaapkamers droeg, nu vertoont men zich er bij voorkeur mee aan den duinenvoet. Maar wat zich ook mag wijzigen in opvatting omtrent strandkleding en strandgebruik, immer eender blijft de groote plas, met de vredige vloot der visschersschepen aan den einder.

Het heerlijkst is het genieten aan het strand laat in den avond, als de zonne stervend in zee zinkt, of vroeg in den morgen, als de glimlach van den dageraad den lachenden dag aankondigt.

Door den dag komen de zongenieters, die slechts enkele uren kunnen toeven — zij brengen jolijt en lawijt, en hoe zij zich amuseeren toont onze fotoreeks.

Het kunstzinnige zusterje.

De kenner.

Wat is er van hen ge

Norma Talmadge, de bekendste van de gezusters Talmadge, speelde niet meer voor de film nadat zij huwde met directeur Schenk van de United Artists.

Vilma Banky verdween van het doek, nadat haar eerste (en laatste) optreden in een geluidsfilm een échec was geworden.

Florence Vidor heeft de film opgegeven voor haar huwelijk met 'n viool-virtuoos.

Constance Talmadge is evenals haar zusters sinds enkele jaren geen filmster meer.

Mae Murray leeft, na haar afscheid van de film, van de opbrengst van haar huzen in Hollywood.

Vooral in het gekke en vreemde wereldje van camera's en groote lampen komt men niet gemakkelijk omhoog en erg gauw omlaag. Filmactrices die vroeger iedereen kende omdat ze honderd keer per dag gefotografeerd werden, zijn nu totaal vergeten, omdat ze niet meer spelen en omdat hun portret niet meer over de heele wereld gestuurd wordt. Ze zijn niet jong en mooi genoeg meer, ze zijn getrouwd, ze zijn naar tooneel of variëteë gegaan.... of ze hebben geen „stem". Dat

Rechts boven:
Clara Bow moest van het witte doek verdwijnen als gevolg van 'n groot schandaalproces.

Rita Raldi, die in films met Valentino optrad, leeft thans als een der vele onbekende inwonsters van New York.

Lilian Gish, een der vele sterren, die is ondergegaan.

Laura la Plante, vooral bekend door haar optreden in de „Showboat," heeft zich na de komst van de geluidsfilm in de omgeving van Hollywood teruggetrokken.

laatste vooral heeft voor velen een einde aan haar filmloopbaan gemaakt. Filmsterren als Florence Vidor, Mae Murray, Lilian Gish, de gezusters Talmadge en vele anderen, voor wie enkele jaren geleden nog duizenden voor reclame werden uitgegeven, zijn nu totaal vergeten, omdat de stomme film verdrongen is door de geluidsfilm, en omdat deze prinsessen van het witte doek ongeschikt waren voor de sprekende en zingende film. Hun contract werd niet vernieuwd, en voorzover zij niet in hun beroemde dagen met een millionair gehuwd waren, moesten zij andere inkomsten

Phyllis Haver, die in Amerika o.a. met Emil Jannings voor de camera heeft gespeeld is overgestapt naar het tooneel.

Patsy Ruth Miller, die indertijd ontdekt werd door Buster Keaton, leeft thans als echtgenote van 'n groot-handelaar in New Orleans.

worden?

Viola Dana verliet eveneens het film-atelier na haar huwelijk: zij trouwde met een tenniskampioen.

May McAvoy, een vroegere ster van Warner Bros, heeft het rumoer van de filmstad ver-ruild voor een rustig huis bij Santa Monica, waar zij thans onbekend leeft.

zoeken, wanneer ze tenminste niet zoo verstandig geweest waren om een behoorlijk kapitaalje van hun groot honorarium over te sparen. Op een goeden dag, toen de uitvinding der apparaten voor de geluidsfilm in de studio's was doorgedrongen, werden de sterren geïnviteerd een paar zinnnetjes te zeggen voor de mitrofoon, een onschuldig, klein, vierkant kistje, dat echter zoo onschuldig niet was, of het maakte een einde aan filmroem en . . . hoog honorarium. De grootheden van de filmaatschappijen luisterden later naar de stem, die voor dat kistje geklonken had en als het geluid zwak was of een beetje heesch, of niet melodieus en aangenaam genoeg, kregen de filmster en de speler de boodschap, dat hun contract niet vernieuwd kon worden in verband met de voortschrijdende techniek, de eischen van het publiek, enz.

Natuurlijk is het niet zoo bij allen gegaan. Sommigen hebben vrijwillig afscheid van het witte doek genomen wegens huwelijk of iets anders, maar voor velen van de vroeger beroemde sterren is toch de komst van de geluidsfilm de genadeslag geweest.

Andere schoonheden, die behalve mooi haar en lieve oogen en keurige voetjes ook een geschikte stem hadden, volgden hen op als heerscheressen van de studio en de bioscoopzaal.

Esther Ralston is van de filmstudio naar 't variété-theater gegaan, toen haar contract in Hollywood niet werd verlengd.

Jobyna Ralston, de vroegere partnerin van Harold Lloyd, heeft niet meer voor de film gespeeld sinds haar huwelijk met haar collega Rich. Arlen.

Gloria Swanson (op deze foto mei haar vierden echtgenoot, Michael Farmer) treedt ook niet meer zoo op den voorgrond als vroeger.

VROUWEN- LEVEN

*Voor Morgen,
Middag en Avond*

Bij de nieuwe modellen voor den herfst vinden we weer allerlei dat onze bewondering opwekt; soepele warme mantels, wollen japonnen met inzetsels van afstekende kleur en van glanzend materiaal en allerlei toiletten met iets ernstigs van lijnen dat zich wonderwel aanpast bij den lichten weemoed van het komende jaargetijde — eenvoudige japonnen met bolero of met bijpassende pelerine.

Een goed voorbeeld daarvan is het ensemble van onze eerste afbeelding. Dit Parijsche toilet van donkerblauw laken is gegarneerd met 'n weinig lichtblauw voor kraagje en ceintuur en met lichtblauwe knopen. Het is, in zijn eenvoud, buitengewoon charmant, en de gladde, rond geknipte pelerine verkrijgt iets origineels door de wijze waarop ze aan de jurk bevestigd is. De beide pattes moeten zóó worden afgewerkt, dat ze, wanneer de japon zonder pelerine wordt gedragen, glad kunnen neerhangen.

Het elegante hoedje, dat bij dit toilet gedragen wordt, past zich in kleuren precies bij de japon aan.

Herfsttoilet van donkerblauw laken met kraagje, ceintuurgesp en knopen in lichtblauw.

Namiddagtoilet van crêpe de chine met de moderne ruche-garneering.

Avond-ensemble „Café Noir”, van wit en kastanjebruin peau d'ange.

De kleine nauwsluitende vorm is licht blauw, terwijl de lintgarneering donker blauw is. Dit sierlijke hoedje is gemakkelijk na te maken. Men kan er zelfs den bol van een ouden hoed voor gebruiken, legt het breede lint, in plooiën, strak daaromheen en naait het aan den linkerkant dicht bij den rand vast, waar een sierlijk neerhangende strik het geheel voltooien moet.

Onze tweede afbeelding vertoont een modieus namiddagtoilet, in crêpe de chine, dat met zijn doorlopende lijnen uitermate geschikt is voor 'n figuur dat reeds van zijn slankheid heeft ingeboet. Een japon met ceintuur om het middel is nooit flatteus voor zware figuren, terwijl dit model de gestalte langer en slanker doet lijken. Het wijd uitvallende van de cloche-vormig geknipte voorbaan geeft het geheel een zekere vlotheid en de ruche-garneering van de taille is een der allernieuwste snufjes voor het komende seizoen.

Bij de nieuwe Parijsche toiletten worden ruches op alle mogelijke manieren aangewend en wel vooral bij avondtoiletten. Op een effen zijden japon, bijvoorbeeld, wordt een kanten bolero gedragen, omzoomd met ruches; een tulen ruche, bijeengehouden met een grooten strik, vormt als ceintuur de hoofdgarneering van een zijden japonnetje; een eenvoudige gladde avondjapon heeft mouwtjes van breede wijd-uitstaande ruches. Ruches omgeven het décolleté van weer andere toiletten en ook op meer bescheiden wijze doen ze zich gelden.

Smalle ruches omgeven kraagjes en manchetten; in meervoud vormen ze fichus en zelfs handschoenen weet men te verfraaien door een ruche welke nauw den pols omsluit.

Avondtoiletten worden steeds zeer lang genomen, zóó lang, dat ze nauwelijks de schoentjes te zien geven. Satijn, ofwel in één kleur, ofwel in twee tinten gecombineerd, vormt hiervoor een zeer gewild materiaal.

Het hierbij afgebeelde avond-ensemble werd ontworpen door Norman Hartnell, die het „Café Noir” doopte. Glanzend peau d'ange in kastanjebruin en wit werd tot dit origineele geheel verwerkt.

De japon heeft 'n witte voorbaan, terwijl bij den langen mantel het gehele bovenstuk en een breede rand langs de voorbanen in glanzend wit het bruin omgeven.

PAULA DEROSE.

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Eén van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten waren de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu zijn de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn als tegen die pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen

ook genoemd reumatiek, spit, jicht, ischias enz. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Drog. à f 0.80, f 2.— en voor langer gebruik de Kuurverpakking à f 8.75.

20 Jaar lang reumatiek. Sinds 1930 verdwenen!

Deze arme man moet wel een record hebben behaald in het lijden. Hij zegt o. a.:

„Van 1910 tot 1930 — dat is dus twintig jaar — heb ik ontzettend geleden door reumatiek. Ik ben blij dat ik nu kan beweren, van 1930 tot nu toe geheel van die afschuwelijke pijnen bevrijd te zijn gebleven, enkel en alleen door het gebruik van Kruschen Salts en niets anders. Ik moet zeggen, dat twintig jaar een langen tijd is voor iemand om met die vreeselijke pijnen rond te lopen.”

W. P.

Uw reumatiek is juist als de zijne en die van ieder ander. Zij wordt veroorzaakt doordat scherpkantige urinezuur-kristallen zich tusschen de gewrichten nestelen en Kruschen

Salts zal deze kristallen geheel oplossen. Vervolgens zal — indien ge u naderhand steeds aan „de kleine dagelijkse dosis” houdt — het nooit meer mogelijk zijn dat deze scherppuntige kristallen zich opnieuw vormen. De reumatiek zal voorgoed verdwenen zijn.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Zomer in Zwitserland

Alle inl. door Publicitas A.G., Auslandsdienst, Lausanne (Zwitserland)

Lugano-Paradiso HOTEL VICTORIA AU LAC
(Zuid-Zwitserland)

gerenommeerd familiehotel, direct aan het meer. Pensionsprijs voor kamers m. uitz. o/h. meer, m. balc. Zw. fr. 12—13 bij 1e klas bediening. Prosp. direct op aanvraag. C. JANETT, eigenaar. Filiaal: „Hotel Suvretta Arosa”, Pension vanaf Zw. fr. 11.—

LUIERMANDEN

en **WIEGEN** bij
P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam
Telefoon 43193

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

100 Sigaren à f 6.—

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek Engelschesteeg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteeg 12 - Telefoon 47327

De Weleerw. Heer Pater L. Trossel, 12, Wijde Kerkstraat, Rotterdam, schreef ons:

„Wees zoo goed en zendt mij ten spoedigste 6 busjes BOOM's Asthmapoeder. Ik moet ze Woensdag meenemen naar Brazilië voor 'n zieken Pater, die ze steeds van u gebruikt.”

Boom's Asthmapoeder

geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende borstbenauwdheid en borstbeklemming. Alleen echt met den naam BOOM. Verkrijgbaar in apotheken en drogistwinkels à f 1.25 per groote verzegelde doos. Op aanvr. gratis en franco een proefdoosje fa. A. M. Boom, Arnhem 12

een GRATIS PROEFFLACON

waardoor de jeuk bedaart en de pijn verdwijnt

Ekzeem en andere huidaandoeningen onder vinden den gunstigen invloed van het D.D.D. Geneesmiddel, zoodra dit wordt aangewend. D.D.D. tast de ziekte onder de huid aan en doodt de kiemen, die haar voortbrengen. Na een paar toepassingen zijn reeds de ondragelijke jeuk en de folterende pijn tot bedaren gebracht. Ekzeem, Dauwworm, Open Beenen en Zweren ondervinden spoedig den gunstigen invloed van deze geneeskrachtige vloeistof. In één nacht zijn puistjes en leelijke plekken verdwenen. Bij Zonnebrand en Insectenbeten onmiddellijk verlichting! U kunt D.D.D. kosteloos probeeren. Indien U nog heden schrijft aan de D.D.D. Company, Afd. 64, Amsterdam-C, ontvangt U gratis en franco een proefflacon. Een briefkaart is voldoende. H 10

Niets evenaart **D.D.D.** Niets overtreft
GENEESMIDDEL
TEGEN ALLE HUIDAANDOENINGEN

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE
Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

NAAILES KNIPLES

YAKSCHOOL EN PATRONENHUIS
Rozengracht 236 naast de Brandweer

Geen verbinding voor langen termijn. Dag- en avondlessen. Voordeel. Vraagt inlichtingen aan

PEREBOOM'S

Schoonheid en charme

zijn synoniem met een lenig gezond lichaam, een frissche gelaatskleur en soepele huid. In Old Cottage complete toiletserie vindt U onschatbare middelen om Uw lichaam goed te verzorgen. Het deccnte parfum zal personen van distinctie aantrekken en U tot het middelpunt maken in elk gezelschap. Alle goede zaken verkopen Old Cottage Lavendel:

Importeurs:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S
Old Cottage
Lavender Zeep en Lav. Water

SPORT VAN ZONDAG

Het A.R.O.L.-toernooi „doet” het in de hoofdstad. Eigenlijk kon men Zondag j.l. aannemen dat de hoofden van het voetbalminnende publiek nog niet naar de wintersport stonden. Zandvoort en het Gooi waren nog bijzondere trekpleisters, doch desniettemin hebben de organisatoren bij A.F.C. niet te klagen gehad over de belangstelling.

Of er dan „überhaupt” reden tot klagen is geweest? Mogelijk bij de

Spelkiek uit den A.R.O.L.-bekerwedstrijd H.B.S.—D.E.C. Een gevaarlijke aanval op het doel der Hagenaars

H.B.S. en D.E.C. kampen om den A.R.O.L. beker. Nog een spelkiekje voor het doel der Haagsche kraaien.

daarentegen heeft het seizoen ingezet op een wijze, welke vertrouwen schenkt voor de a.s. competitie. De 4—0 overwinning op Robur dient met eere genoemd.

Het gedegradeerde H. F. C. kwam tegen de gastheeren. Een ploeg dus uit het nieuwe milieu. De blauwwitte Haarlemmers klopten de roodbaadjes met 1—0 in een wedstrijd, waarin het spel op een vrij laag peil stond. Natuurlijk is het

'Athletiekwedstrijden om den jubileumbeker van den A. A. B. op de Sintelbaan. De heer van Pareren (secr. A.B.L.O.) reikt den beker uit aan den atleet H. de Keyzer voor de A.V. 1932.

spelers zelf, waarvan er velen met een vrijwel ongetrainde body de stralen van de stekende Augustus-zon moesten trotseeren. Zoo kon men b.v. te doen hebben met „Haarlem” en „Zeeburgia”, die elk twee wedstrijden moesten spelen.

Haarlem, die nieuwe eerste-klasser, heeft zich intusschen kranig gewerd. De Haarlemsche roodbroeken begonnen met een klinkende overwinning op het niet geheel volledig zijnde V.V.A. en laptten later op den dag ook Zeeburgia nog aan hun voetbalzolen. Het begin der V.V.A.-ers is niet bijzonder fraai geweest, doch Zeeburgia

De traditioneele Zaanrace voor kano's. Start van de twee-persoonskano's te Wormerveer.

Na de spelkampioenschappen te Groningen. De ploeg van Kracht en Vlughed (Haarlemmermeer) welke het kampioenschap grensbal behaalde.

zeer gevaarlijk om na dit eerste optreden der voetballers reeds zijn conclusies te trekken, doch in elk geval kan reeds worden geconstateerd dat de Good Old met dit team, zelfs niet wanneer v. d. Meulen nog van de partij is, in zijn nieuwe omgeving een walk over zal hebben. Integendeel, wij gelooven dat ploegen als D.W.S. en Velox te sterk voor de Haarlemmers zullen blijken.

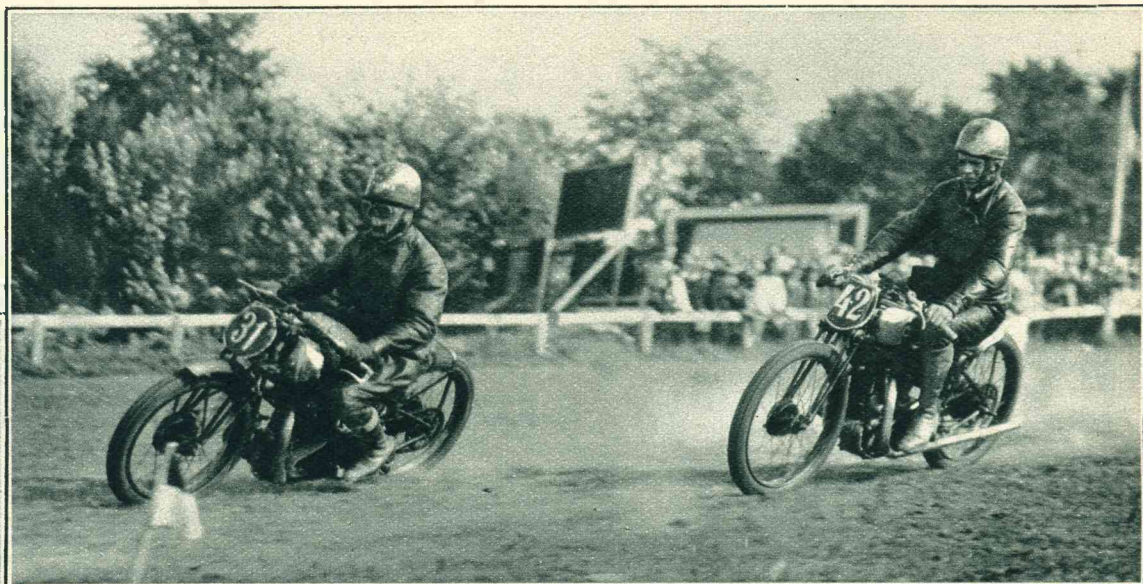
Blauw Wit week niet van de gewoonte af en toonde zich ook thans weer één der beste ploegen

De internationale wedstrijden van „de Koninklijke” op het buiten IJ. Een fraaie kiek van de „Hollandia”, eigen. L. van Staveren, die in de Regenboogklasse 't eerst door de finish ging.

van het toernooi. De zebra's scheppen aan den Wandelweg telkenjare grootsche verwachtingen onder hun supportersschare, doch er zijn al vele illusies in rook opgegaan. Derhalve wachten wij nog even met het hosanna. Niettemin was de inzet, een 4—1 overwinning op Z.A.C., een fraaie prestatie. De Zwolsche ploeg, welke zooals men weet vorig seizoen het lot van H.F.C. deelde, was echter een te zwakke tegenpartij om de overwinning der zebra's naar juiste waarde te kunnen schatten.

D.E.C. heeft tegen H.B.S. geen onverdienstelijk werk geleverd. De roodwitte tweede klassers stonden op een moment zelfs met 4—2 voor, wel-

Motorraces op de grasbaan te Alkmaar. In de bocht tijdens de finale seniores 251—350 c.M.³ Jacob Al (31) en Moeke (42).

De voetbal rolt weer in de hoofdstad. Tijdens den eersten dag van het A.R.O.L. toernooi. De wedstrijd Zeeburgia-Haarlem. Voor het doel der Haarlemmers.

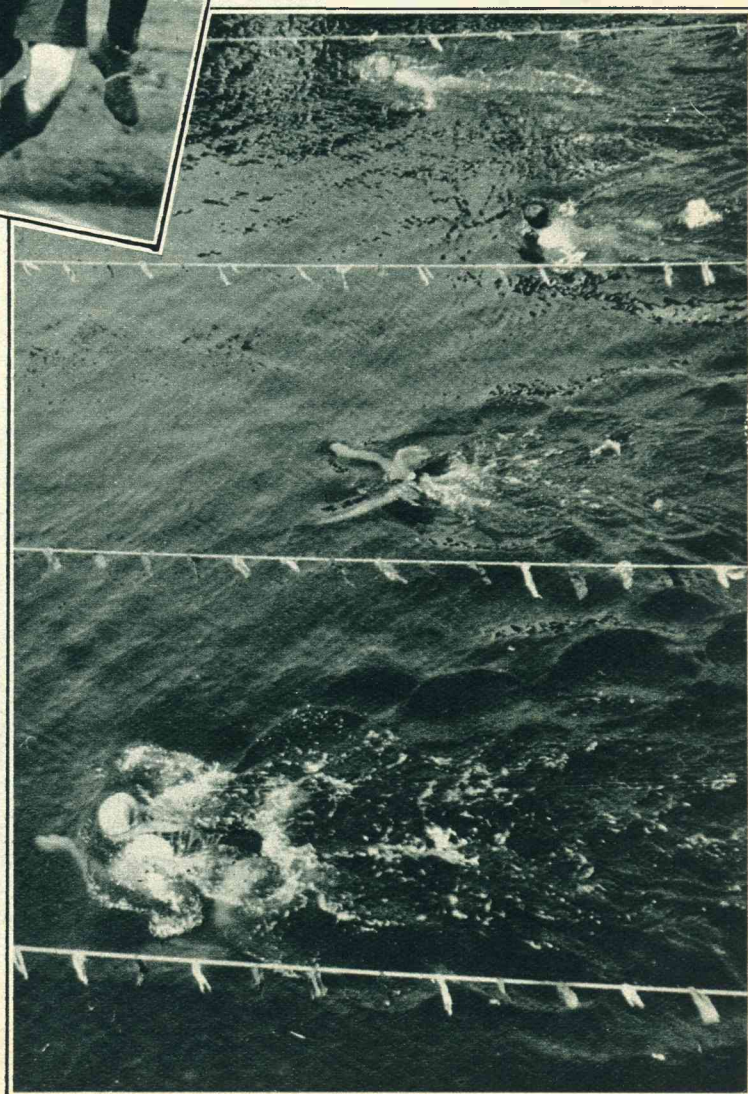
ken voorsprong zij bij het einde tot een gelijk spel (4—4) zagen teruggebracht. Toen werd D.E.C.'s vonnis voltrokken door het strafschoppenproces.

Zondag wordt de zaak aan den Wandelweg voortgezet. Den vermoedelijken winnaar willen wij nog niet aanwijzen. Haarlem heeft een goede beurt gemaakt en Blauw Wit is aan zijn reputatie verplicht om hier onder de besten te behooren. Als het eens tot een finale tusschen dit tweetal kwam, zouden wij er ons niet over verbazen.

Het jaarlijksche gemeentelijke zwemfeest in het gemeentebad Nieuwe Diep onder leiding van „Het IJ”. Moment tijdens het nummer 25 M. schoolslag voor jongens tot 13 jaar.

De K.N.V.B. vergadert. De kopstukken van den bond Zondag bij de algemeene vergadering te Amsterdam gekiekt. Zittend v.l.n.r. D. Spaan, S. Coldewey, dr. D. v. Prooije, J. Moorman, A. de Haan; staande L. Boeljon, O. de Vries, A. Staal, K. Lotsy en H. Valkema.

Bengaalsch dorpsleven. — Een zendingspost in een dorp nabij Ranaghat.

Een Bladzijde uit het Dagboek van een Kantoorbediende

DOOR L. VIERHOUT

Indien u deze ééne maand uit mijn dagboek gelezen hebt, kent u tevens alle andere maanden van mijn geheele verder leven. Want mijn bestaan loopt met de regelmaat van 'n klok, die, al staat zij ook stil, toch den tijd niet ophoudt. Denk niet, dat ik dit met 'n grimmig gezicht neerschrijf; integendeel! Ik heb op mijn gelaat de plooiën van een glimlach gelegd en dat is het eenige gekke gevoel dat ik op het oogenblik heb. Lees dus met verschuldigden eerbied de ontboezemingen uit dit gemoed, dat eens opgekropt was, doch dat langzamerhand zoo geslonken is, dat er voor opgekroptheid geen plaats meer is.

1 Augustus. Ik heb pas salaris gehad en voel me lichtelijk opgemonterd. Het is een van de meest ideale oplossingen voor mijn mineurstemming der laatste weken, toen mijn blik drie en twintig malen per dag naar den kalender dwaalde om te zien of die groote gebeurtenis nog niet nader kwam. Eindelijk is het weer zoo ver en ik ben thans vastbesloten er heel zuinig mee om te gaan, zoodat ik niet naar den kalender behoef te kijken. Dat heeft me beslist afgemat. Het is al avond en nog heb ik het volle pond in mijn zak; mijn vrouw heeft er zeker vergeten om te vragen. Ik voel me bijna gelukkig.

2 Augustus. Ik ben heel wat armer dan gisteren! Door de volheid van mijn blijdschap tracteerde ik gisteravond mijn vrouw en in de taartjes herkende zij mijn volbloedige portemonnaie en ik moest oogenblikkelijk een aanzienlijk gedeelte afstaan. Weer een bewijs dat vrouwen de weelde niet verdragen kunnen. Mijn baas kwam vanmorgen fluitende binnen, waaruit ik opmaakte, dat hij niet getraceerd heeft en dus nog in het volle bezit van zijn penningen is. Gelukkig maar, anders is zijn gesnauw en gegrauw nog olie op het vuur van mijn ongemakkelijkheid. Ik keek op den kalender en rekende uit dat ik precies nog negen en twintig dagen moest wachten.

3 Augustus. Ik begin weer meer en meer blanco te worden. Er moest een nieuw matje voor de deur komen, terwijl ook de fluitketel niet meer floot en dus vernieuwd moest worden, vanwege de gasbesparing. De schoenenrekening verscheen, waaruit ik kon lezen dat ik een teenstukje en twee halve zolen en achterlappen op mijn Zondagsche schoe-

nen gekregen heb en mijn vrouw twee nieuwe achterlapjes. Verder een ringetje voor den gootsteen en het doorsteken van een verstopte pijp. Mijn baas scheen tot overmaat van ramp den vorigen avond getraceerd te hebben; zijn stemming was vulkanisch. Heerlijk toch als je baas bent! Ik zou ook wel eens mijn woede over tegenslagen op anderen willen koelen, maar ik heb niemand. Ik heb vier malen uitgerekend, dat het nog acht en twintig dagen duurde voor ik weer versch kreeg.

4 Augustus — Ik ben gevoelig platzak en mijn geheele bezit bestaat uit één gulden zeven en tachtig en een halven cent. Zal het verdere van deze maand mijn hersenen moeten concentreren op het trachten te vermijden van extra-uitgaven, anders loop ik vast. De huur, electriciteits- en waterrekeningen zijn gelukkig betaald. Hoop nu maar dat mijn vrouw weer niet aan haar maag gaat sukkelen; want het kan deze maand heusch niet lijden. Het geneesmiddel van haar maag draagt zij nu op haar hoofd; had zij dat snoezige hoedje niet gekocht, dan had voor een dergelijke uitspanning nog de gelegenheid opengestaan. Maar nu....

Nog volle zeven en twintig dagen. Jammer, dat iedere dag vier en twintig uren

heeft! Ik voor mij vind het veel te veel.

5 Augustus — Gelukkig heb ik gisteren alle betalingsklippen weten te omzeilen; ik bezit nog steeds een-zeven en tachtig en een half, dus mag ik hoogstens zeven en 'n halven cent per dag uitgeven! Wat kan je daar nu voor krijgen? Tijdens een gesprek met mijn baas wees hij op de nuttigheid van het sparen — hij had het anders nooit zoo ver gebracht zeide hij. Ik zie niet in hoe je met een overschot van 1.87½ in de maand het ver kan brengen. Na duizend maanden heb je dan precies 1875.— gulden; dus na drie en tachtig jaar, als ik 120 jaar oud ben, heb ik net voldoende om een behoorlijken auto te koopen en schiet er nog niets over voor benzine. Enfin, hij heeft dan zeker een anderen baas gehad. Laten we er het beste van hopen. Na zes en twintig dagen is het gelukkig weer de laatste....

6 Augustus. Het was ontzettend warm vandaag en ik heb bij een ijssoman die langs kwam een pakje ijs gekocht van 5 cent, zoodat ik na 1000 maanden 1874.95 zal bezitten. Mijn vrouw klaagde over zenuwen en wilde nervositas-pillen hebben. Heb ze echter afgeraden en gezegd dat koude baden veel en veel beter waren. Nervositas-pillen kosten 2 gulden en dat is veel te kostbaar. Den hemel zij dank is er dien dag niets anders gebeurd;

Punjabsch dorpsleven. — 't Dorps-hoofd in zijn schil-derachtigen dos.

het was wel warm, maar ik heb me verstorven en dat terwijl die kerel met zijn ijsobelletje zeker wel tien maal zoo hard klepelde. Kan me best begrijpen, dat in dezen tijd iedere klant er een is. Heb me vast voorgenomen over vijf en twintig dagen een portie ijs van twee dubbeltjes te nemen. Hè, ik wou dat 't al zoo ver was.

7 Augustus. Voel me een gebroken man! De likdoornpleisters van mijn vrouw waren op en haar likdoorns zaten er nog. Moest en zou nieuwe meebrengen. Heb den geheelen avond doorgebracht met het speuren in de krant naar de goedkoopste, doch vond niets; al die dingen waren even duur: 25 cent. Afzetters, om voor dien smerigen rommel vijf en twintig cent te rekenen. Bezit thans 1.57 $\frac{1}{2}$ en heb maar besloten mezelf op een sigaar te feesten van 7 $\frac{1}{2}$ cent, dan heb ik precies een daalder. Nog vier en twintig lange dagen!

8 Augustus. Door mijn vrouw uitgemaakt voor verkwister, vanwege de sigaar. O, wat is geld toch een heerlijk bezit en toch moet ik nog 23 dagen wachten. Heb me dien dag herhaaldelijk verteld in de boeken, en iederen keer scheelde het juist 23 cent.

9 Augustus. Een zeer stompzinnige dag. Heb met collega Maus gewed om een dubbeltje en natuurlijk verloren. Ik ben nu eenmaal voor het ongeluk geboren. Heb nu 1.40 en het duurt nog 22 dagen.

10 Augustus. 10 van de 31 is 21; dit was de eerste som die ik vanmorgen maakte en ook de belangrijkste. Er is verder niets gebeurd.

11 Augustus. Of deze maand nooit opschiet! Ik zie thuis verschillende havelooze dingen die vernieuwd moeten worden, maar waar haal ik het geld vandaan? Als het nu over 20 dagen was....

12 Augustus. Ik schei er mee uit.... Wat kan het een vreemde schelen hoe die 1.40 opkomen? Bovendien gebeurt er toch niets en zijn alle resterende 19 dagen precies hetzelfde als de voorafgaande.

.....
.....
.....
.....

..... o, lezer! lees in iedere punt een zucht en een blik en verdeel daartusschen die 1.40, dan hebt

Punjabsch dorpsleven. — Een straattooneeltje van oud vaderlijke rust en charme.

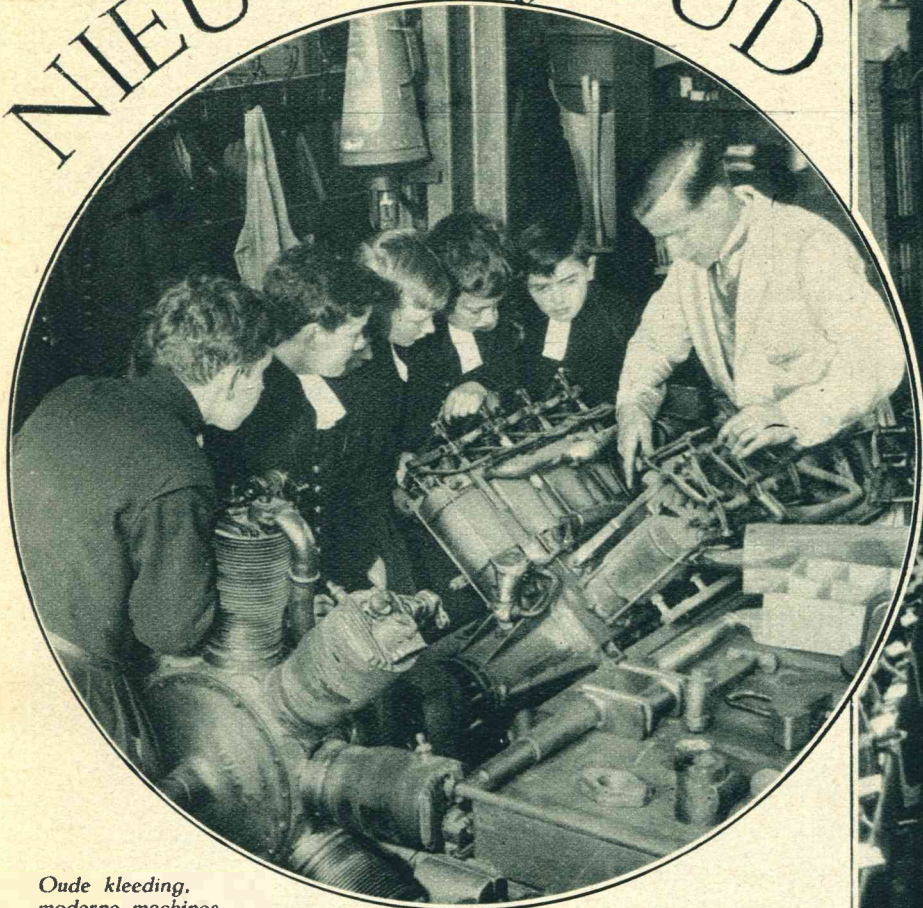
Punjabsch dorpsleven. — Aan den dorpsput halen de vrouwen in soms kostbaar vaatwerk het benodigde water.

u een volledig overzicht van deze maand. Kunt u zich thans voorstellen hoe ik mij voel? Maanden en maanden is het nu reeds zoo, alleen de overschotten varieerden van 2.35 tot 12 cent. Steeds hoopte ik dat er verandering in zou komen, dat de eene maand tenminste heel erg veel mocht verschillen van de andere. Zal het geluk me dan nooit eens tegenlachen?

Verheugt u met mij, dierbare lezer! Het geluk is mij gunstig geweest en de volgende maand zal aanzienlijk anders voor mij zijn.

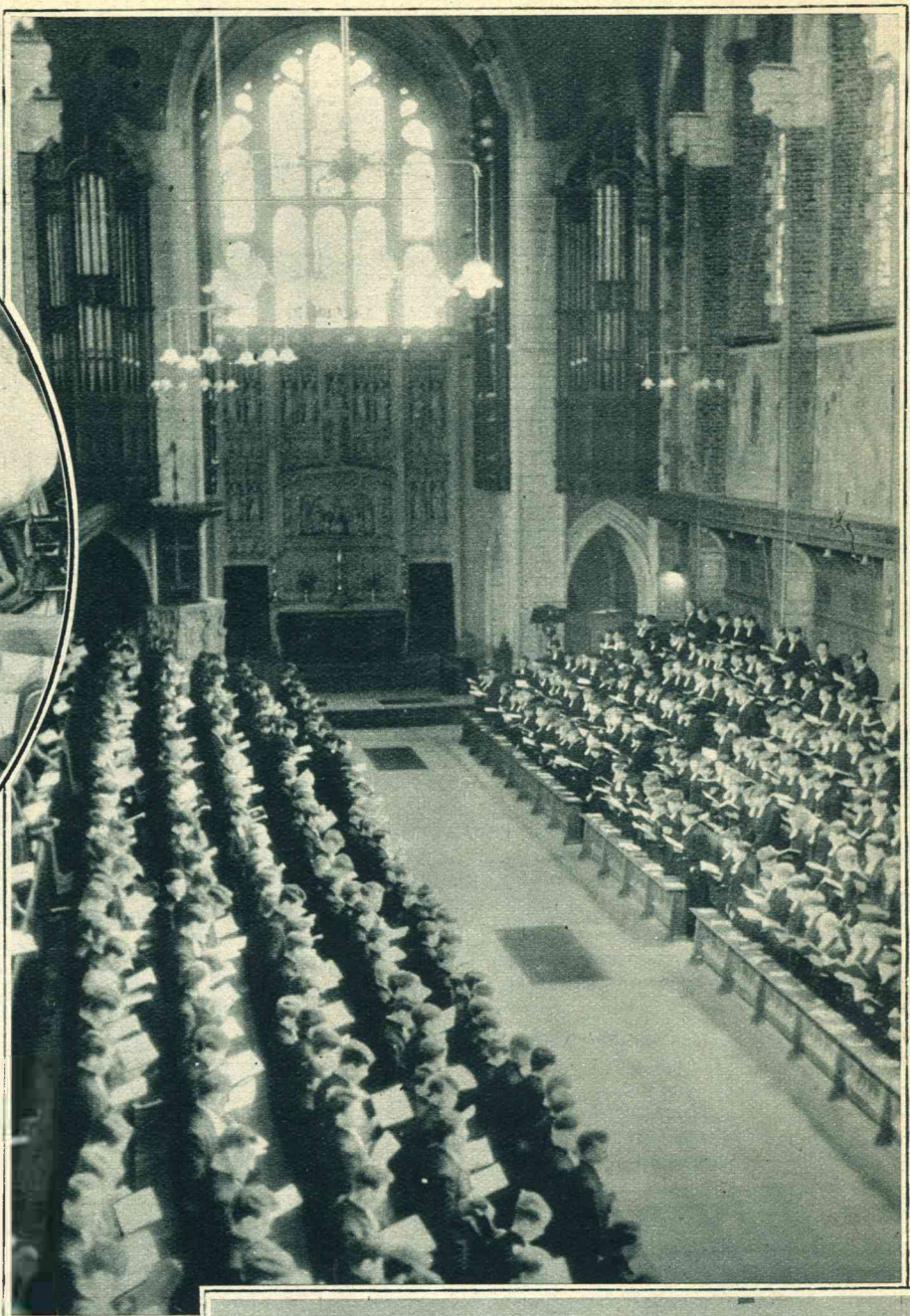
Ik heb tegen den eersten mijn ontslag gekregen!

NIEUW BIJ OUD

Oude kleeding.
moderne machines.

Op veel plaatsen vindt men oude gewoonten en tradities, maar er is geen land waar men in het algemeen zoo graag aan het oude vasthoudt als Engeland; dat is bekend. De school, waarvan wij hier enkele plaatjes geven, is er een voorbeeld van. In de zestiende eeuw werd zij gesticht in Londen door koning Eduard VI; later kon het gebouw bij de uitbreiding van de city zich niet handhaven en werd zij verplaatst naar Horsham, doch het schoolleven bleef onveranderd. Ook de kleeding. Vier eeuwen na de stichting loopen de leerlingen nog in hetzelfde costuum van korte kniebroek, lichte kousen en de blauwe toog met befje. Zoo kan men ze zien in de klaslokalen, die overigens van alle moderne leermiddelen zijn voorzien; bij die klaslokalen behooren ook groote werkplaatsen, voorzien van de nieuwste machines, waar technisch onderricht wordt gegeven.

Het kerkgebouw van de door Eduard VI gestichte school "Christ's Hospital" waar de dag begonnen en geëindigd wordt met een godsdienstoefening.

Aardrijkskunde-les van de "blauw-rokken", zoals de leerlingen van "Christ's Hospital" naar hun blauwe toga genoemd worden.

Iederen middag trekken de jongens, iedere klas apart met haar eigen vaandeltje, in optocht naar de eetzaal.

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

De gedeelten, welke door den rotsachtigen bodem geen gelegenheid hadden geboden tot een weelderigen boom- en plantengroei, vormden een niet geringere marteling gedurende de reis. Een witte, steenen vlakke, waarop de zon meedoogenloos scheen en waardoor de hitte, hoewel niet zoo vochtig, door de intensiteit nog ondraaglijker werd. Het was een verschrikkelijke tocht, vooral voor menschen, die aan dergelijke toestanden niet gewend waren.

De inspanning, de verlamdende vochtigheid in het woud zelf en daarna weer de stovende hitte putten hen geheel en al uit en dikwijls was hun tocht niet veel meer dan een zich voortslepen. En toch moest onvermoeid de tocht worden vervolgd. Cipriano moest zich achter hen bevinden en zij meenden, dat elk oogenblik in de verte het rumoer der vervolgers kon worden vernomen. Daarom moesten zij zonder ophouden verder trekken — zelfs al kwamen de drijvers in verzet tegen de haast, die aan den dag werd gelegd. Martin onderhield zich op besliste en afdoende wijze met hen, hierbij geholpen door Paul, die thans zijn rechterhand was geworden in het verleenen van krachtige hulp, waar dit maar noodig was.

Het was een wonder, dat allen de vermoeienissen, die de reis opleverde, konden doorstaan en vooral, dat de beide meisjes zich zoo goed wisten te houden.

Toen zij op den derden dag wederom een groot open gedeelte passeerden, voegde Martin zich bij Jennifer, die duizelig van vermoeidheid in haar zadel heen en weer zwaaide.

Hij fronste het voorhoofd, toen hij den toestand zag, waarin zij verkeerde.

„Ik geloof, dat wij er beter aan doen, straks vóór het binnengaan in de wildernis even te stoppen. Je hebt noodzakelijk eenige rust noodig.”

„Ik zou een miljoen jaar wenschen te slapen in een koel vertrek,” zei zij met een glimlach op haar bleek gelaat. „Is de eerstvolgende rust niet eerst over drie uur?”

„Wij moeten daarop een uitzondering maken. In dezen toestand kun je niet verder.”

„Neen. Wij houden niet eerder halt dan over drie uur. Voor dien tijd wil ik het niet hebben.”

„Neen! Neen! Je moet rusten.”

„Ik wil niet. Ik ga verder. Wij mogen geen minuut verloren laten gaan.”

„Wensch je je dan zóó in te spannen, dat je er ziek van wordt en de reis ten slotte nog meer ophoudt?”

„Ik zal niet ziek worden. Ik wil niet ziek worden. Ik ga verder, Martin.”

Hij zag haar aan, terwijl zij zich bijna niet meer in het zadel kon handhaven; zij was oververmoeid, doch bleef wilskrachtig.

„Ik moet zeggen, je toont een prachtig doorzettingsvermogen, Jennifer,” zei hij in bewondering.

Haar antwoord hield geen verband met zijn opmerking, doch toonde een terugkeer van haar geestkracht.

„Het is lang geleden, Martin, sinds je eens even met mij hebt gesproken. Waarom kom je nu en dan niet eens naar mij toe om wat met mij te praten?” En toen vervolgde zij, terwijl een lichte blos haar wangen kleurde, alsof zij zich een weinig schaamde voor de oprechtheid, die zij toonde: „Er is niets, dat voor een vrouw zoo opwekkend is, als een vriendelijk gesprek.”

Hij zag haar aan en voelde zich min of meer schuldig. Inderdaad, hij had haar ontweken. Het was beter. Waarom een intimiteit te scheppen, die toch niet kon voortduren? Het zou slechts de breuk tusschen hen beiden nog erger maken, na de bevrijding van Felton. Hij staarde voor zich uit en voordat hij kon antwoorden, vervolgde zij glimlachend: „Jouw primitieve opvattingen, Martin, hebben ook mij min of meer primitief in mijn denken doen worden. Ik word nu slechts beheerscht door de gedachte, mij door niets te laten beïn-

vloeden en recht op het doel af te gaan. Ik heb mijn gesprekken met jou gemist, Martin. Waarom houd je je zoo teruggetrokken?”

Zijn antwoord was eigenlijk een onwaarheid.

„Op een tocht als dezen verliest men zoo spoedig elk gevoel voor gezelligheid, voor...”

„Ik heb het idee, dat je met opzet van mij vandaan blijft,” viel zij hem in de rede.

„De omstandigheden zijn de oorzaak. Op een tocht door de wildernis is men niet immer te spreken.”

Zijn antwoorden hadden geen invloed op haar. Kalm vervolgde zij: „Het is vreemd, doch wij schijnen eenigszins van houding te zijn veranderd. Ik bedoel, dat onze verhouding openlijker en veel oprechter was, toen wij samen dien aanval op de „Donna Diaba” hebben ondernomen. Martin, wiens fout is dat, van jou of van mij? Waarom is die intimiteit tusschen ons verloren gegaan? Ik hechte er waarde aan. Het was een heerlijk gevoel en het gaf mij kracht om door te zetten, zonder dat ik moeilijkheden vreesde.”

„Op de „Donna” was het een opwindende gebeurtenis. Doch hier verloopt alles tot dusverre in groote stilte en eenzaamheid.”

Zij zag hem aan en boorde met haar blik diep in zijn oogen, als om zijn geheimste gedachten te raden.

„Goed,” glimlachte zij, „ik zal verder geen moeite doen, om door dien ondoordringbaren muur te komen, indien je onverzettelijk blijft in je houding. Maar iets anders is, dat een gesprek opwekkend kan werken. Zie maar eens, hoe goed het mij heeft gedaan. Waarom probeer je het niet? Indien het je niet uit vriendschap mogelijk is, doe het dan om mij weer wat kracht te verschaffen.”

Zij glimlachte, zij maakte er een grap van, ondanks den ernst, die er in haar oogen was te lezen. En zij had de waarheid gesproken. Zij had wederom nieuwe krachten verkregen. Tijdens hun kort gesprek had zij die verlamdende moeheid van zich af kunnen zetten. De invloed, dien hij op haar had uitgeoefend, was hem zelf opgevallen in het schitteren van haar oogen en de hernieuwde veerkracht van haar slanke gestalte. Tusschen hen heerschte een verwantschap. Zij konden elkaar nieuwen moed en kracht geven.... Hij kon dit bij zichzelf ook constateeren. Voor dit meisje zou hij alles willen ondergaan — gevangenschap, pijn, ondergang en dood.... Ja, ondergang en dood. Was hij op het oogenblik niet bezig, zijn eigen ondergang voor te bereiden?

Hij verheugde zich over haar teruggekeerde veerkracht en zei: „Ja, ik moet toegeven, dat ons gesprek een goede medicijn voor je schijnt te zijn geweest. Maar ik ben slechts een neerslachtige kerel, Jennifer. Waarover zou ik met je kunnen praten?”

„En jouw persoon dan?” glimlachte zij. „Je weet niet, hoe eigenaardig de invloed is, dien een man als jij op een vrouw kan uitoefenen. Waarom ben je eigenlijk hier?”

Hij lachte. „Ben je niet bang, dat het antwoord zal luiden: Omdat ik door de politie word gezocht?”

„Daar kan geen sprake van zijn,” antwoordde zij vol vertrouwen. „Je hebt misschien al heel veel verricht, doch elke soort misdaad zou tegen je natuur indruischen. Wat was het, zucht naar avontuur?”

Zijn hart begon sneller te kloppen. Hij wenschte toch voor alles, dat zij in hem niets anders dan oprechtheid zag. Luchtig antwoordde hij: „Gedeeltelijk zucht naar avontuur, gedeeltelijk noodzaak. Ik had juist voldoende geld om er van rond te komen en thuis een gemakkelijk, doch niet te luxueus leventje te leiden.... Doch het was niet genoeg om iets groots te kunnen ondernemen. En ik veronderstel, dat ik iets met mij omdroeg, een verlangen naar groote daden, die ik niet kon bedrijven, wanneer ik mij in het vaderland maar zoo'n beetje bleef amuseeren.”

„Ik denk wel, dat je onze levenswijze haatte, Martin.”

„Ik hield er niet van, Jennifer,” gaf hij toe. „Zij scheen mij zoo volkomen doelloos toe. Die levenswijze maakte mij ziek. Het was alles zoo kunstmatig en eenieder was zoo trotsch op zichzelf. De menschen verrichtten niets en dachten toch heel wat van zichzelf.... Ik moest ergens heen, waar het leven eenvoudiger en natuurlijker en vooral oprechter kon worden geleefd; waar ik iets kon doen.”

„Waarom kwam je juist hierheen?” vroeg Jennifer.

„Ja, dat is vreemd gegaan,” glimlachte hij. „Ik werd onweerstaanbaar hier naar toe gedreven. Ik weet niet of je het kunt gelooven, doch er was iets in mij, dat mij voortdurend aanspoorde naar Zuid-Amerika te gaan. Er waren zeker andere streken, waarheen ik had kunnen trekken.... Maar neen, iets in mijn bloed riep om Zuid-Amerika. En, toen ik hier kwam, ontdekte ik spoedig de reden. Op zekeren dag kwam ik in een kleine stad in het binnenland aan. Mijn tocht daarheen was niet toevallig geschied. Eén van de senatoren van Rio had mij een geschiedenis verteld over een man, die mijn naam droeg en die zeer nuttig werk had verricht in dat kleine plaatsje. En dat was waar. In het regeeringsgebouw van die plaats hing een schilderij — een zeer slecht schilderij, doch duidelijk te herkennen, zooals dat met slechte schilderijen meer het geval is en het had een afbeelding van mijzelf kunnen zijn. De man heette Sonda. Deze persoon was een buitengewoon mensch geweest. Hij was het, die practisch genomen de wildernis had bestreden, ontgonnen en de stad had doen ontstaan. Zijn bestuur was eveneens zeer karaktervol en bekwaam — ik spreek nu van honderdveertig jaar geleden — zoodat de gevolgen van zijn bestuur thans nog duidelijk blijken uit den bloei, waarin het plaatsje zich verheugt. Nog heden ten dage is het voor deze streken een belangrijk handelscentrum.”

„Dat is wonderlijk,” zei Jennifer verbaasd. „Sonda beteekent natuurlijk Sondas.... Was hij een bloedverwant?”

„Mijn overgrootvader,” antwoordde Martin. „Natuurlijk kende ik in groote trekken zijn levensgeschiedenis. Doch er werd bijna nooit over gesproken en de rijkdommen, die hij persoonlijk hierdoor had verkregen, waren door zijn zoon en kleinzoon verkwist geworden. Nadat hij hier in cultureel opzicht zoo schitterend gewerkt had, was hij naar zijn vaderland teruggekeerd, oorspronkelijk met de bedoeling er slechts tijdelijk te verblijven. Hij trad daar echter in het huwelijk en ik vermoed, dat het op aandring van zijn vrouw is geweest, dat hij niet meer naar hier is teruggekeerd. Dit alles werd mij duidelijk en ik begreep, dat de roep naar zijn tweede vaderland eerst in mijn persoon weerklink had gevonden.”

„Het is buitengewoon. En heb je zijn werk wederom ter hand genomen?”

„Neen. Dat zou hebben beteekend, dat ik aan een werk ging arbeiden, dat reeds voor het allergrootste gedeelte tot stand was gebracht. Ik - eh - veronderstel, dat ik genoeg geestkracht en arbeidslust in mij voelde om te trachten elders te helpen, zooveel als in mijn vermogen was. Die Indianen en halfbloeden daar in verafgelegen binnenlanden.... Ik vatte het plan op, om hun beschaving te leeren en te brengen, opbouwend werk te verrichten. Dit was mij natuurlijk niet mogelijk op groote schaal, doch mijn theorie is, dat, indien elk mensch slechts één steentje bijdraagt tot opbouw van hetgeen in de wereld nog braak ligt, dit alles te zamen tot het groote doel, de verheffing van den mensch, moet voeren.”

„Ik begrijp het volkomen,” glimlachte zij. „Je begaf je onder die menschen in afgelegen streken om hun langzaam, heel langzaam de beschaving bij te brengen.”

„Ja, maar tevens om te voorkomen, dat de bewo-

ONZE PRIJSVRAAG

Nu de vacaties zoo goed als ten einde zijn, komen wij de belangstelling onzer lezers wederom op-eischen voor een prijsvraag en wel voor 'n zo-
danige als voor een ieder geschikt mag worden geacht. Uit ondervinding weten wij n.l., dat zoogenaamde letter-
raadsels bij ons lezerspubliek zeer in den smaak vallen, zoo-
dat wij niet gearzeld hebben als eerste prijsvraag in het
nieuwe seizoen onderstaand letterraadsel voor te leggen.

Evenzoo hebben wij gemeend ook wat de prijzen
betreft flink voor den dag te moeten komen met het
gevolg, dat als **Hoofdprijs** worden uitgelooft een
prima

Dames- of Heerenrijwiel

Daarnaast worden **25 waardevolle luxe
voorwerpen** ter verloting onder de inzenders van
goede oplossingen ter beschikking gesteld, te zamen
dus **26 prachtige prijzen!**

Wij twifelen er dan ook niet aan of het meeren-
deel onzer lezers zet zich aanstonds aan het werk, niet
alleen uit lust om het raadsel op te lossen, maar ook
om naar een prijs te kunnen mededingen!!

Het geheel is een zin, bevattende een mededeeling
aan het adres van ons lezerspubliek, bestaande uit 101
letters. Uit deze letters, die van 1 tot 101 genummerd
zijn, hebben wij verschillende woorden samengesteld,
welke wij aan de hand van de volgende omschrijvingen
door onze lezers laten raden.

De 78 17 8 2 4 23 40 19 is een blad, dat door
ieder graag gelezen wordt.

36 24 50 8 48 28 26 is een populaire, figuur die
men wekelijks in dit blad tegenkomt.

De 30 17 18 70 71 10 41 12 16 66 31 32 11
56 57 trekken veel bezoek uit binnen- en buitenland.

De 51 33 77 34 43 47 39 54 vormen een berg-
achtige streek in België.

58 59 61 17 44 81 69 1 100 101 is de hoofdstad
van een onzer provincies.

5 7 27 9 35 6 — 20 21 22 29 37 is de naam
van een jongedame, waarnaar een onzer laatste premie-
romans genoemd is.

91 62 49 46 63 heet een der meest bekende
dierentuinen van ons land.

Een 45 88 15 92 88 89 is, in den zomer, voor
vele inrichtingen een onmisbaar meubelstuk.

Op een 73 3 74 85 99 84 85 14 brengt iedere
stadsjongen wel graag zijn vakantie door!

De 86 87 79 80 66 67 69 94 95 13 levert ons
de onmisbare suiker.

52 44 75 90 maal 94 97 98 93 is twintig.

15 64 65 en 53 68 62 zijn deelen van ons hoofd.

96 4 17 82 83 34 72 doet een leeuw.

20 76 91 37 56 29 doet een schaap.

36 55 42 101 gebruikt men wel op salade, doch
drinkt men niet voor zijn plezier.

Een 60 38 39 11 mensch waardeert eerst recht de
gezondheid.

Met 25 26 15 89 kan men schrijven.

Ziezoo! Welke zijn nu deze woor- den en hoe luidt de geheele zin?

Schrijf uw oplossing op een briefkaart, aan de
adreszijde van 't woord „Prijsvraag” voorzien, en zend
deze in naar ons hoofdkantoor N.Z. Voorburgwal 262,
Amsterdam, vóór 13 September a.s.

Correspondentie over deze prijsvraag kan niet wor-
den gevoerd. En nu aan den gang! Succes!

Sinds onze laatste opgave keerden wij
tengevolge onzer:

GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING

RECTIFICATIE:

Abusievelijk is in de vorige opgave mededeeling gedaan
van een uitkeering groot f600,— aan de Wed. C.
Bouwman, Stolwijkersluis, Gem. Gouderak. Aangezien
deze uitkeering niet heeft plaats gevonden, wordt het
totaalbedrag teruggebracht op

f 263.651,—

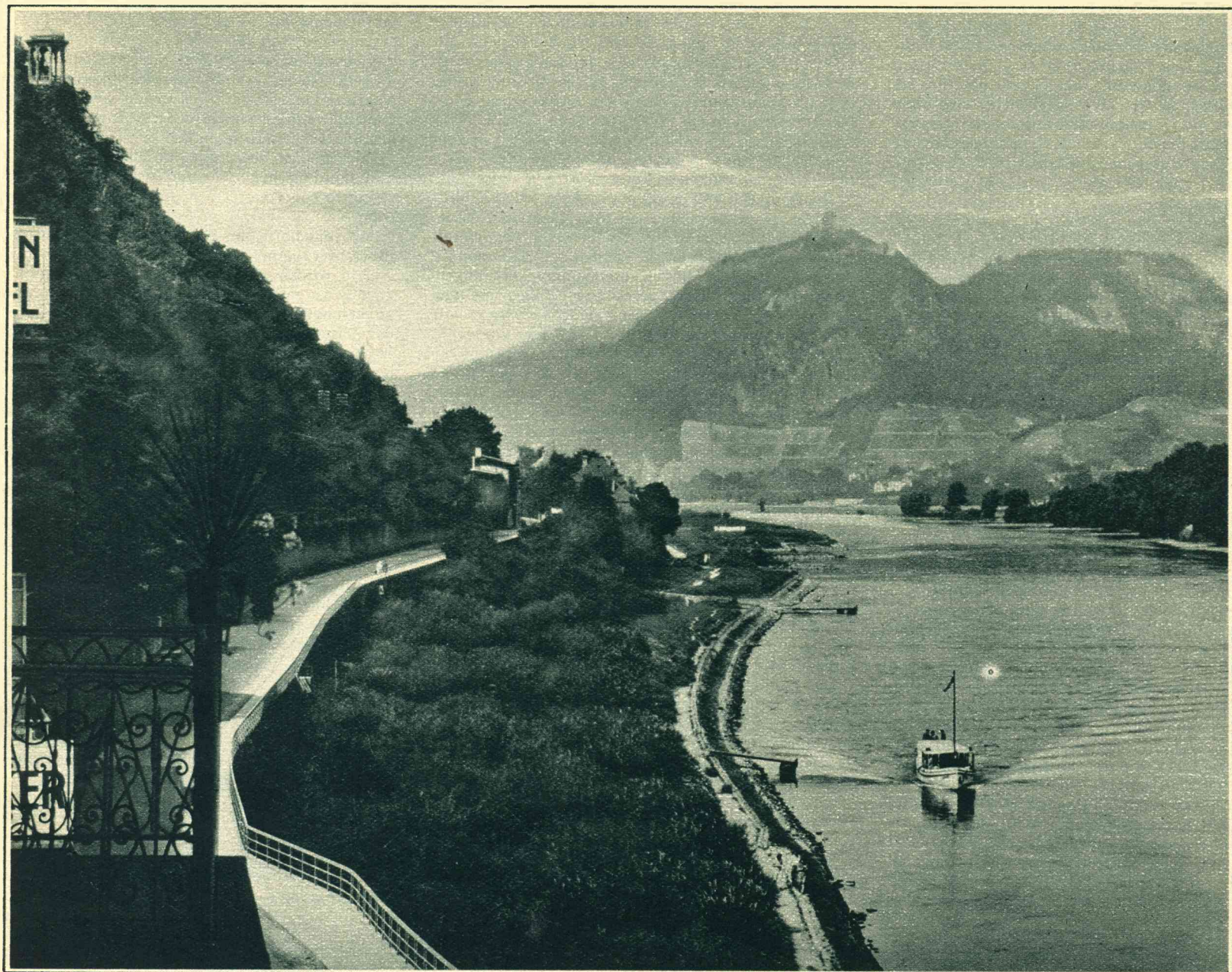
de volgende bedragen uit aan:

Wed. van L. Helweggen, Veelandingstr. 12, Roermond	f	500,—
Wed. van J. R. Steekstra, Molensteeg 15, Franeker	„	600,—
A. J. Gerrits, Hall b. Eerbeek	„	50,—
Wed. J. Paap, Burg. Engelbertstr. 42a, Zandvoort	„	600,—
Wed. F. v. d. Ploeg, Zeestraat 63, Zandvoort	„	600,—
C. Brouwer, Delistraat 28 II, Amsterdam	„	50,—
A. de Boer, A. 271, Sliedrecht	„	50,—
K. Kwiatkowski, St. Josefstraat 50, Sittard	„	50,—

f 2.440,—

Vorig totaal bedrag „ 261.811,—

Nieuw totaal f 264.251,—

RIJNREIS. — De Drachenfels, een der hoogtepunten der Rijnromantiek, van Honnef uit gezien.

ners op de meest onmogelijke wijze worden uitgebuit. Het schijnt dat ons ras, en dan bedoel ik meer menschen van ons soort, meent, dat het volkomen het recht heeft als exploitant op te treden... Doch niets is minder waar. Ik zou het dan ook op hoogen prijs stellen, als je wilde inzien, dat de voordeelen, die mij in den loop der jaren zijn toegevloeid, niet overmatig mogen worden genoemd... Natuurlijk moet er eenige winst aan verbonden zijn, doch een dergelijke winst mag slechts behaald worden onder het drijven van een zeer fairen en oprechten handel, en er moet bovendien naar worden gestreefd het menschelijk leven hier in elk opzicht gemakkelijker en comfortabeler te maken... Op die wijze heb ik nu reeds meer dan tien jaar gewerkt met mijn schoener."

"Hoe komt het, dat je de reputatie bezit van — van een durfal?"

"Ik veronderstel, dat ik van opwinding houd," glimlachte hij. „En dan heb ik mij dikwijls gewaagd in streken, waar de Indianen den blanken zeer vijandig gezind waren... Bovendien heb ik nog wel eens op andere wijze het recht verdedigd, waar ik meende, dat dit absoluut noodzakelijk was... Ik ben eens een rivier opgevaren — en liet daar een oude oorlogsboot zinken om op die wijze steun te verleen aan een aantal patriotten, die zich wilden bevrijden van een zeer tiranniek bestuur. Een ander maal heb ik eens den geheelen goudvoorraad uit een staat weggesleept, omdat de regering besloten had alle contracten te verbreken en een zeer hooge belasting te heffen op alle ondernemingen, die in dien staat waren gevestigd, waardoor de economische ontwikkeling ten volle ontwricht zou worden... In dat soort ondernemingen had ik een groot genoegen. Ik veronderstel, dat ik nogal warm bloed in mijn aderen heb."

"Of een sterk gevoel voor rechtvaardigheid," zei zij. „Het valt mij op, dat al je handelingen

eigenlijk ten doel hebben een rechtzetten van hetgeen verkeerd is... Zooals dit met de wraak, die wij thans willen uitoefenen, in den grond van de zaak ook het geval is."

Martin verviel in een volkomen stilzwijgen. De bevrijding van den schelm Felton — een rechtzetten van begaan onrecht. Het was wel ironisch. Het was hem bijna onmogelijk het gesprek verder voort te zetten, hoewel hij zag, hoe zij daardoor weer vervuld was geworden met frisschen moed en kracht. Gedurende een minuut hielden zij het gesprek nog gaande, totdat een klein oponthoud, veroorzaakt door het struikelen van een der dieren, hem een welkome gelegenheid gaf haar te verlaten.

Hij keerde niet aan haar zijde terug, doch bleef aan het hoofd van den kleinen stoet. Zijn gedachten waren somber. En dit werd er niet beter op, toen Lillas Seyler haar rijdiër naar voren dreef en naast hem kwam rijden. Een spottende glimlach zweefde om haar lippen, toen zij hem aansprak:

"Wat is het bij jullie mannen toch een bewonderenswaardig bewijs van sterkte om het mes zonder blikken of blozen in de wond te steken."

"Wat beteekent die opmerking?" vroeg hij.

"Het is niet noodig een antwoord te omzeilen!" glimlachte zij. „Openhartigheid in het spreken kan nog immer als een groote deugd beschouwd worden!"

Hij vond het niet noodig hierop te antwoorden.

"Maar ik veronderstel, dat het lastig is nu en dan een vertrouwelijk gesprek met Jennifer te voorkomen," vervolgde zij.

"Waarom zou ik dat doen?" antwoordde hij kortaf.

"Waartoe zal dat leiden?" vroeg zij, wederom met zachte stem, doch zonder spot in haar toon.

"Zie je dan niet in, dat het slechts tot een grooter leed voert — nadat wij dien man hebben bevrijd?"

Hij staarde haar verbaasd aan. Hij verwachtte van haar geen sympathie.

Zij lachte een weinig bitter:

"Je had gerust mogen zeggen: „Maar jij, Lillas Seyler, zult daarin dan nog meer genoegen schepjen"..."

"Daar heb ik niet eens aan gedacht," antwoordde hij.

"En ik veronderstel, dat je er evenmin aan hebt gedacht, dat ik in opstand kom bij de gedachte, jou binnenkort het slachtoffer te zien worden van alles wat dat meisje onderneemt..."

"Miss Seyler," zei hij rustig, „ik geloof niet, dat wij er iets bij zullen winnen, als wij het gesprek op deze wijze vervolgen."

"Neen," zei zij en haar gewone spotlach verscheen weer op haar gelaat, „dat geloof ik ook niet. En ik bederf mijn genoegen maar, door mijn vrouwelijke natuur de overhand te laten nemen en te trachten je voor het ergste te behoeden. Ik veronderstel, dat een dergelijke inspannende reis iemand weekhartig maakt... Een weinig vermoedheid schijnt van ons allen weer vrouwen te maken."

"U is niet oprecht tegenover u zelf, miss Seyler," begon hij...

"Vlei me niet," wees zij hem af. „Het was een kleine opwelling van zwakheid. Ik liet mij even meevoeren door mijn medelijden, dat een man als jij binnenkort een dergelijke behandeling, een dergelijke minachting moet ondergaan... Maar ik ben nu mijzelf weer, Martin, en ik haat je. Wanneer wij volkomen zijn uitgerust en jij op zoek bent naar Ralph, zal mijn oude veerkracht weer geheel terugkeeren en ik zal in staat zijn ten volle te genieten van het drama bij de onthulling, die Ralph omtrent jouw persoon aan zijn zuster zal doen."

Zij knikte hem met een spottenden glimlach toe, terwijl een donker wrede licht in haar oogen blonk. Toen voegde zij zich weer bij de anderen.

XVIII FELTON'S EERSTE OPTREDEN.

Ten slotte waren zij dan toch Senzala genaderd en op eenigen afstand sloegen zij hun kamp op om eerst van een welverdiende rust te genieten. Het stadje dicht te naderen, zou gevaarlijk zijn en daarom hadden zij beschutting gezocht onder het zware geboomte van een der uitloopers van het oerwoud. Martin Sondes droeg de leiding van het gezelschap aan Bevis over en begaf zich met Paul Glen naar het stille, eenzame en zeer onregelmatig gebouwde plaatsje.

Hij en Paul waren gekleed als „aviadors”, de rondtrekkende kooplieden in Portugeesch-Amerika, die trekken van stad tot stad om hun waren aan den man te brengen. Eenige lastdieren, beladen met een sorteering goederen, die Martin reeds in Fogasta had gekocht, namen zij mee. Zij beschikten eveneens over een flinke som geld, doch niet te veel. Martin was voorbereid op de noodzaak pogingen tot omkopen te moeten ondernemen, doch hij was er anderzijds van overtuigd, dat, met Cipriano en zijn helpers op hun hielen, snel en gedurfd handelen eigenlijk hun eenige kans op succes was. Omkoopertij zou veel tijd kosten, want in dit land, waar men geen haast heeft, zouden de onderhandelingen over het bedrag, dat zou moeten worden gestort, uren en uren in beslag nemen. En zij moesten juist den grootst mogelijken spoed betrachten.

De keuze van een metgezel had moeilijkheden opgeleverd. Het zou beter zijn geweest, indien hij Bevis Probyn had mee kunnen nemen, omdat deze de taal sprak, doch dat zou tevens hebben beteekend, dat het kamp achterbleef onder de hoede van Paul, hetgeen in verband met zijn roekeloze onervarenheid gevaar had kunnen opleveren. Het zou Martin eveneens van een helper hebben beroofd, wiens kracht en moed op oogenblikken, dat het noodig kon zijn, van groot nut zouden blijken. Zij hadden de zaak zoo opgelost, dat Paul zou doen alsof hij stom was, om op die wijze zijn onbekendheid met de taal te verbloemen.

Onherkenbaar vermomd reden Martin en Paul over uitgestrekte grasvelden naar Senzala. De kleine stad was een vooruitgeschoven post geweest in de dagen van Portugeesche overheersching en had steeds militaire bezetting gehad om de groote kudden vee te beschermen tegen aanvallen van

Indianenstammen. Nu hadden de groote veehouders hun bedrijf hoofdzakelijk naar Argentinië overgebracht en lagen de landerijen eenzaam en verlaten. Senzala was nu een dood plaatsje, veel te groot voor zijn bevolking, hoewel de regeering er nog eenige belangrijkheid aan had gegeven door het te gebruiken als verbanningsoord voor politieke misdadigers — hetgeen in deze streken een voordeelige zijde bood, omdat door omkoopertij belangrijke sommen geld konden worden verkregen.

Reeds op een halve mijl afstand van de stad ontmoetten zij de teekenen van de „industrie”, die in de plaats was gevestigd. Op een van de weinige overgebleven boerderijen zagen zij een aantal veroordeelden, die in de onmogelijkste houdingen bezig waren met het repareren van zadels en andere voorwerpen. Het was een zeer gemengde troep, doch er heerschte nu niet direct een sfeer van neerslachtigheid. Het was hun schijnbaar vergund bij het uitoefenen van hun arbeid een zeer gemakkelijke houding aan te nemen, waardoor de indruk werd gewekt, alsof er sprake was van een rustperiode. De kleding, die zij droegen, ging elke beschrijving te boven en kon in de meeste gevallen niet meer op dien naam bogen. Doch overigens scheen het bestaan hun niet al te zwaar te vallen en zij rookten, spraken, lachten en zongen. Waarschijnlijk werd hun vroolijkheid hoofdzakelijk veroorzaakt door het feit, dat zij zich niet in de minder aangename verblijfplaatsen bevonden, die de gevangenis hun bood. Het werd hun niet moeilijk gemaakt. De wacht had haar taak eveneens zoo gemakkelijk mogelijk opgenomen en liet de mannen rustig hun gang gaan, mits zij geen pogingen tot ontvluchting ondernamen.

De wacht was slechts hierdoor van de gevangenen te onderscheiden, dat hun kleding, die dikwijls ook niet veel meer dan lompen was, nog duidelijk herinnerde aan de militaire uniform; bovendien waren zij uitgerust met leeren gordel, patroontasch, geweer en bajonet. Gaven de gevangenen zich nog een houding, dat zij iets uitvoerden, hun bewakers toonden daarentegen de meest openlijke en volmaakte luiheid en ledigheid.

Opvallend was het, dat hun aantal vrij groot was en bestond uit infanterie en cavalerie. De ruiters zaten naast, of hingen op hun paarden in een toe-

stand, die den indruk gaf, alsof zij aan de grootste vermoeienis ten prooi waren. Het bewaken van gevangenen was dan ook een van de verontschuldigungen, die de president van Fogasta kon aanvoeren voor het groote leger, dat hij onderhield; in waarheid moest het dienen om hemzelf zooveel mogelijk te beschermen tegen pogingen om aan zijn bestuur een einde te maken.

Zij zagen er zeer tam uit, al die militairen, en hun houding behoefde niet de minste aanleiding te geven tot vrees. Doch indien een van degenen, waarover zij waken moesten, slechts een nietige reden verschaftte om een gewerschot te lossen of tot achtervolging over te gaan, zij zouden plotseling in wilden zijn omgeslagen. De infanterie zou haar geweren afvuren en met de grootst mogelijke onversaagdheid haar bajonetten gebruiken. De cavalerie zou haar paarden aansporen, de lasso werpen en in vollen ren eventuele vluchtelingen onder den voet rijden of wel zonder pardon afmaken met de lange lansen. Deze plotseling te verwachten uitbarstingen waren den gevangenen maar al te goed bekend, en daarom kon de wacht zich veroorloven lui te liggen en te rooken, zonder eenige ongerustheid te koesteren, dat een van de gevangenen een poging tot ontvluchting zou ondernemen.

Even onverschillig en lui in zijn houding als een echte Dago wendde Sondes zich tot de eerste groep van de wacht, die zij waren genaderd. Hij legde uit, dat Paul met stomheid was geslagen en bovendien lichtelijk zwakzinnig was en na verschillende van de meegevoerde waren te hebben uitgesteld en aangeprezen, vroeg hij verlof om sigaretten te mogen uitdeelen aan de onfortuinlijken, die door de wet van Fogasta waren getroffen. Dit is iets, dat gewoonlijk door eenieder wordt gedaan.

Met ruime hand deelde hij sigaretten uit onder de gevangenen, terwijl ondertusschen zijn scherpe blik ronddwaalde. Hij hoopte, dat het geluk met hen mocht zijn en dat hij Jennifer's halfbroer nu reeds zou ontdekken.

In plaats hiervan ontdekte hij wel een ouden Chinees en hij meende dit te kunnen uitbuiten. Toen hij er zijn verwondering over uitdrukte, dat zich onder de gevangenen een Chinees bevond, merkte de sergeant van de wacht met trots in zijn stem op:

„Dat is nog niets. Wij hebben er zelfs een Engelsman bij.”

Sondes wilde het niet gelooven. Met kloppend hart protesteerde hij tegen deze mogelijkheid.

„Dat kan niet,” wierp hij tegen. „Jullie kunt geen Engelsman er bij hebben, in elk geval geen echten. Die kerel wendt natuurlijk voor, dat hij Engelsman is.”

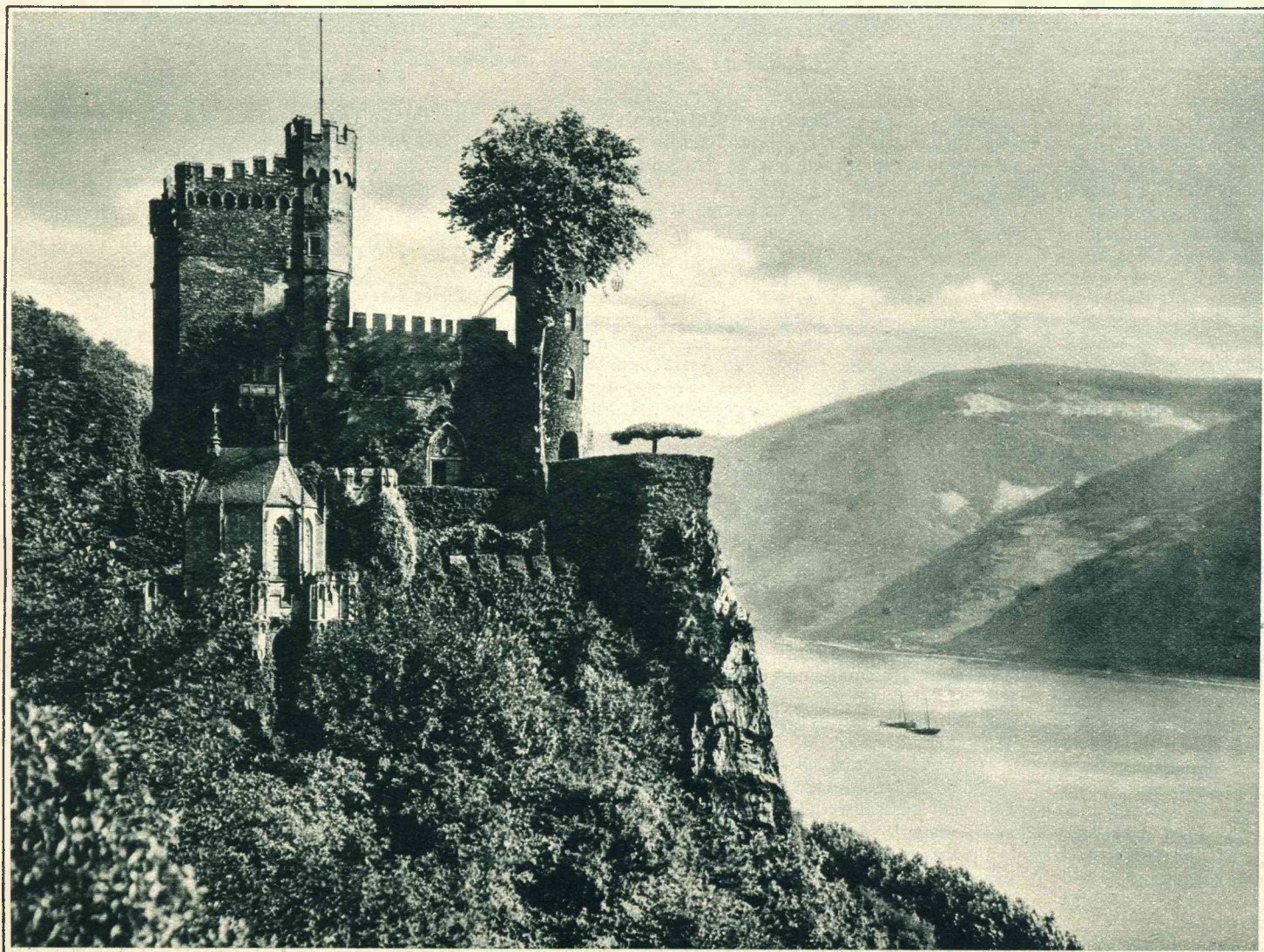
„Het is toch waar,” zei de sergeant met verhoogden trots. „Hij komt uit Londen.”

„Ik zou wel eens met hem willen praten,” zei Martin nog ongeloovig. „Ik zal het spoedig genoeg kunnen merken, want ik heb Engeland dikwijls bezocht en spreek de taal.”

Op deze wijze vonden zij Ralph Felton.

De sergeant voerde Sondes naar een gedeelte van de tot dagverblijf omgebouwde boerderij, waar een volbloed Indiaan en een mager, waggelend wrak van een mensch aan den arbeid waren.

(Wordt voortgezet)

RIJNREIS. — Rheinstein bij Bacharach is een der meest bezochte Rijnburgen.

Waarom zou zij critiek vreezen?

Zij is gracieus, charmant . . . ieder erkent het! Toch wordt haar schoonheid becritiseerd - en zij weet dat die critiek gegrond is. Want het vergrootglas onthult meedoogenloos dat haar teint bedorven wordt door puistjes en andere geringe foutjes der huid.

Als zij slechts wist hoe gemakkelijk die critiek te voorkomen is! Twee maal daags een korte massage met het volle schuim van Palmolive zeep en warm water, gevolgd door een afwassing, eerst met warm, daarna met koud water - en in korten tijd is de huid zoo zacht en frisch als die van een schoolmeisje!

Past u deze methode eens toe! U zult versteld staan van de goede resultaten. Want de verjongende, heellende invloed der cosmetische olijen en palmoliën, in Palmolive verwerkt, kan nooit worden overschat!

20 ct.

Behoudt de frissche teint der jeugd

De Mode eischt een Slanke Lijn

Zoo is het nu eenmaal. - De hedendaagsche Mode eischt vóór alles een Slanke Lijn. Een corpulent lichaam bederft het meest geraffineerde Parijsche model! En waarom zoudt U te dik zijn?

In de Facil-Pastilles vindt U een zekere en absoluut onschadelijke vermageringskuur. Dit kan door Duizenden worden bevestigd. Facil werkt zonder diëet en is gebaseerd op het principe van „geleidelijk gewichtsverlies”.

Facil is verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

Een Reclame-begroting
is niet volledig, wanneer

**DE STAD
AMSTERDAM**

niet bij de bladen is
opgenomen

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneeren op „De Stad Amsterdam” à $\frac{f 1.62^s}{\text{per drie maanden}}$ 1) $\frac{f 0.12^s}{\text{per week}}$

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand Inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N. Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N. Z. VOORBURGWAL 262

*Zoo gelukkig
is elke moeder
met den schuimbril:*

Geen vlokje schuim kan het kleintje bij de haarwassing in oogen, mond of neus komen. Het haarwasschen is nu een waar genoegen! Maar ook moeder gebruikt voor zichzelf alleen Zwartkop-Shampoo, de eenige Shampoo met een schuimbril. Dan is het tevens de eenige Shampoo met de Haarglans-naspoeling. Haarglans bindt het opgezwollen haar (adstringeert het) en maakt het vrij van alkali (neutraliseert het). Haarglans vergemakkelijkt het friseeren en geeft ook ouderen den glans van kinderhaar.

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft
Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON
met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

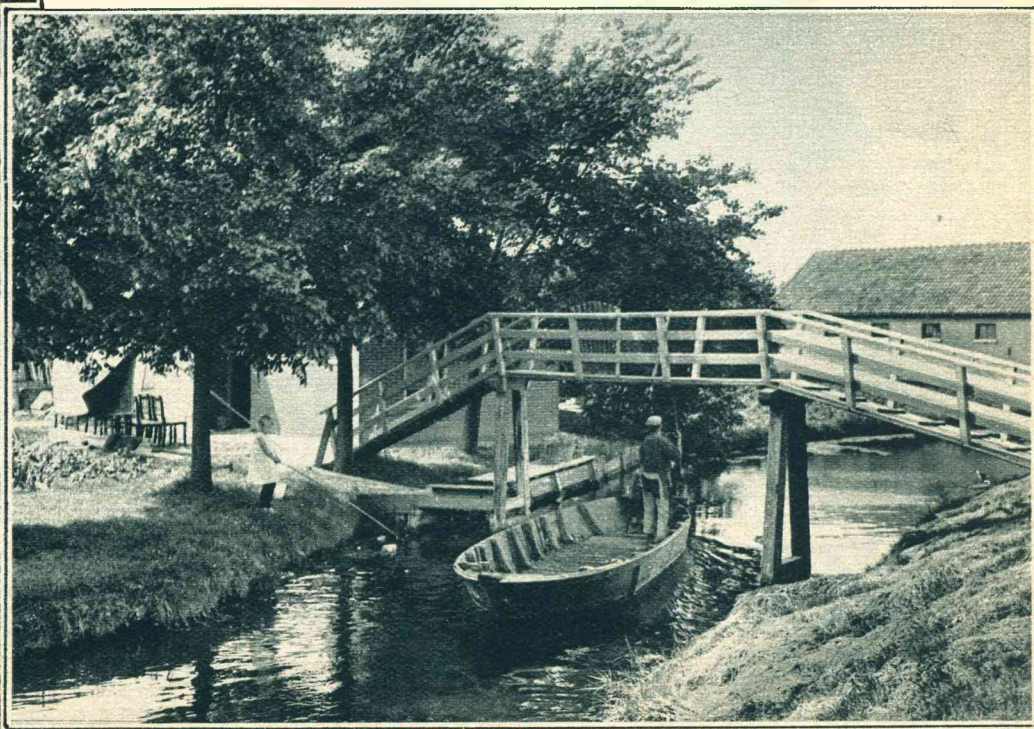
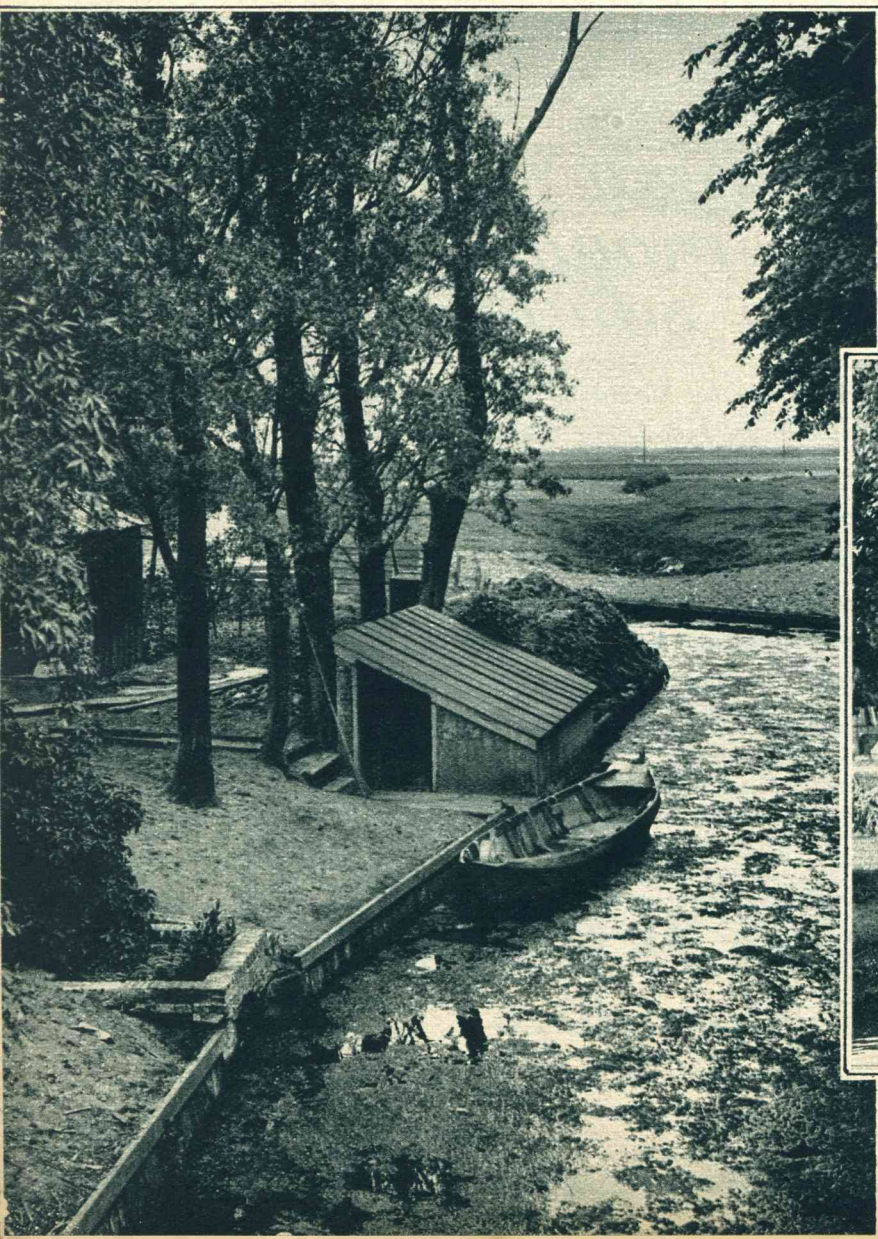

Stille zomermiddag in Naarden.

NO MOOI NOORD-HOLLAND

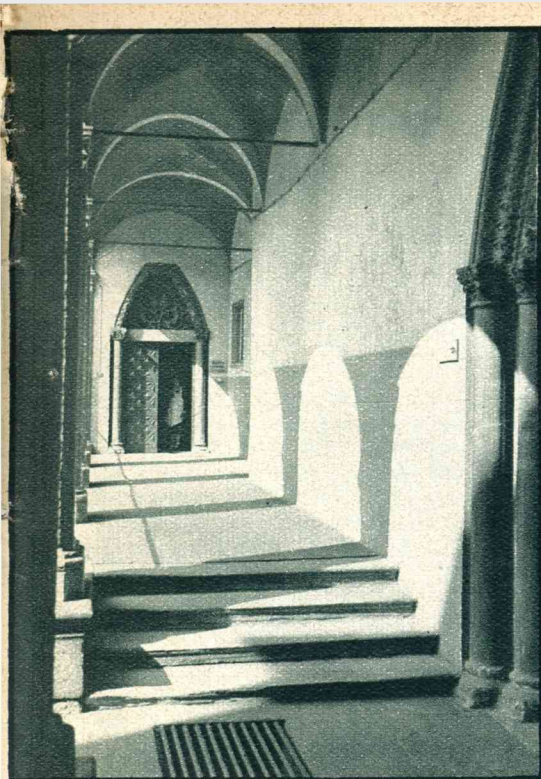
Aan den slootkant (Koedijk).

Pittoresk bruggetje te Warmenhuizen

REISVEREENIGING „DE STAD AMSTERDAM”

Kantoor: N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam, Telefoon 33170.

Op den Schlosshof te Kleef.

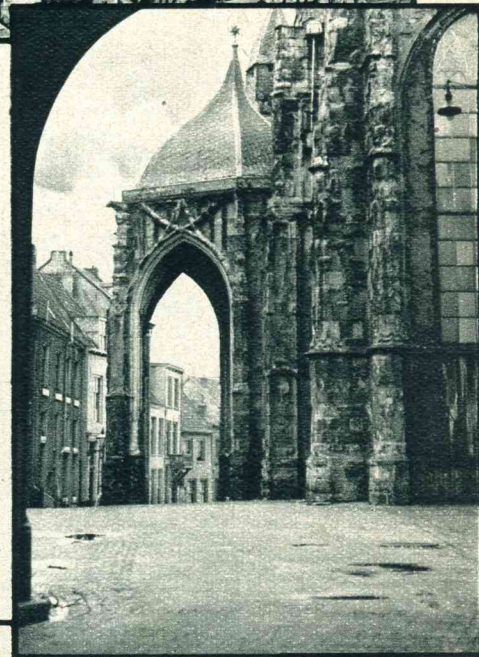

Nijmegen en de Waal uit de lucht gezien.

Hoekje aan de prachtige, oude St. Stevenskerk te Nijmegen.

Ten afscheid
aan den Zomer

EENDAAGSCHE FEESTREIS NAAR NIJMEGEN EN KLEEF

Wie thans een prachttocht per autocar wil maken, ga met ons mede op Zondag 11 September, naar Nijmegen en Kleef.

Onze luxe autocars vertrekken des morgens op 11 September:

Uit Amsterdam van Spuistraat 54, Garage Brugman te 7 uur.

De reis gaat eerst tot Utrecht. Vandaar wordt vertrokken via De Bilt, Zeist, Doorn, Grebbe naar Arnhem. Hier wordt een half uur gepauseerd bij het nieuwe Rijn-paviljoen, waar deelnemers in de gelegenheid worden gesteld, een verfrissing te gebruiken (voor eigen rekening). Daarna korte bezichtiging van de voornaamste punten van Arnhem, per autocar, waarna voortzetting van den tocht via Elst, Nijmegen, naar Kleef. Aankomst aldaar te ongeveer 12 uur.

**BIJ AANKOMST TE KLEEF ZAL EEN GROOTE
VERRASSING HET GEZELSCAP WACHTEN.**

Men zal namelijk feestelijk worden ingehaald door het Kleefsche Muziekkorps. Daarna feestelijke ontvangst der deelnemers door het Gemeentebestuur en verwelkoming der gasten door een der leden van het Gemeentebestuur. Na afloop der officiele ontvangst FEEST-LUNCH in Hotel Bollinger te Kleef. Na afloop daarvan gemeenschappelijke bezichtiging der stad Kleef per autocar. De rondleiding door Kleef geschiedt door een vertegenwoordiger van het Gemeentebestuur. De stad zal in feesttooi zijn en de Hollandsche gasten zullen op waardige wijze worden ontvangen. Om 3½ uur gemeenschappelijk vertrek uit Kleef via Montferland, Emmerik, Arnhem, Ede, Renswoude. Te Renswoude zal een kort oponthoud plaats vinden in den grooten tuin van het Café-Restaurant Renswoude (voor eigen rekening). Daarna terug naar Amsterdam via Amersfoort.

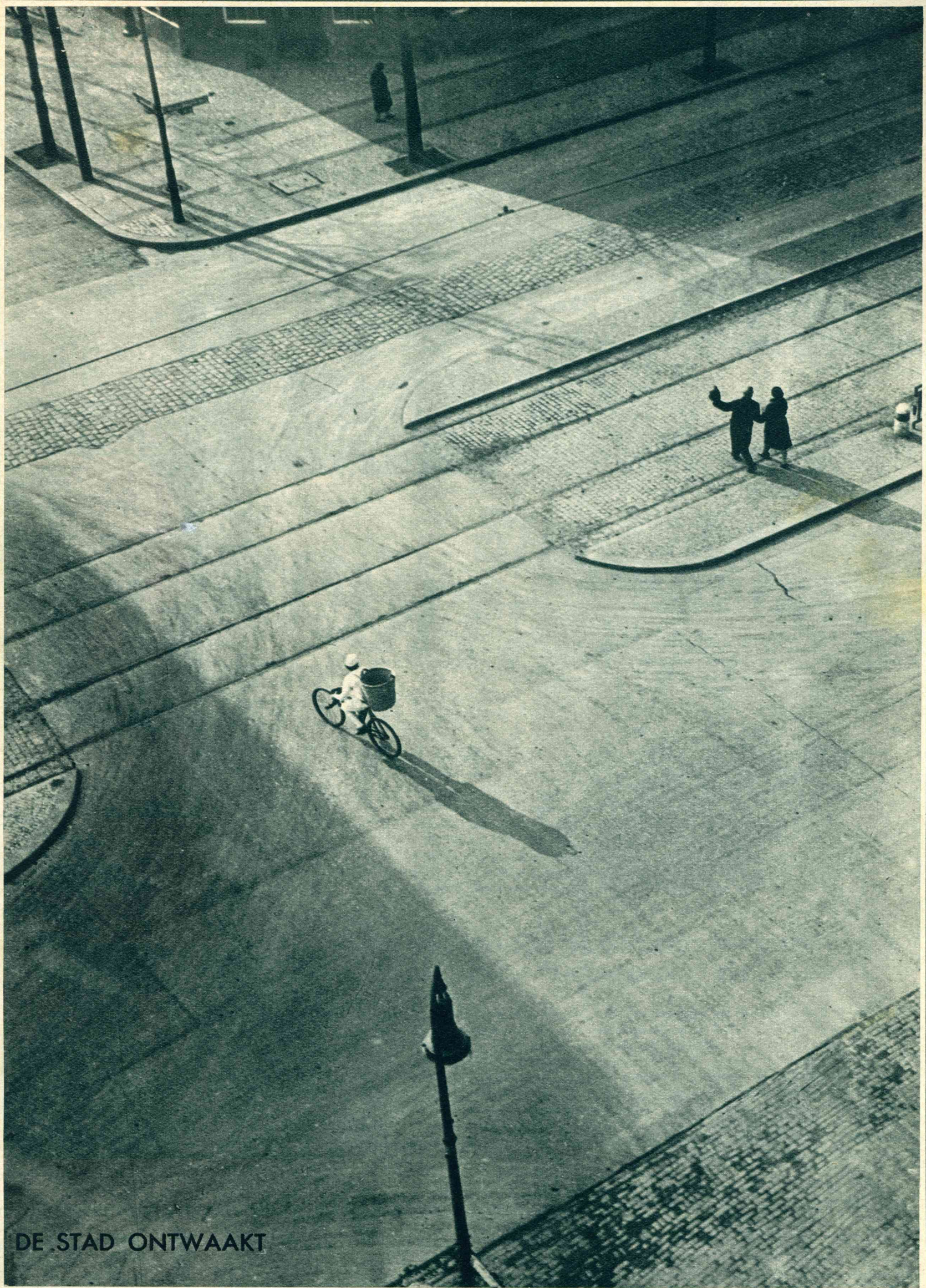

Gezicht van Kleef op het Kirmesdal.

Prijs per persoon, inclusief feestlunch, bezichtigingen, rondleiding enz. enz. slechts vijf gulden negentig cent

In verband met de te wachten groote deelname is spoedige aanmelding met storting van de reissom gewenscht. Aanmelding en storting aan ons bureau of bij de N.V. Europa Express, Reis- en Passagebureau te Haarlem.

f 5,90

DE STAD ONTWAAKT

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm. : N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs : p. week 12½ cent ; per kwartaal BIJ VOORUITBETALING f1.62⁵ ; per post ook voor Ned.-Indië f1.75 ; Voor het overige buitenland f2.25 of f2.50 : Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonne's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.